

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 77

Het Verjongings-Elixer

10 cents.
België 25 cent.

Toen de beide liften elkander voorbij suisden knalden eenige pistoolschoten den vluchtenden na.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Een verliefde oude gek.

„Je lacht, Charly? Inderdaad, de heele zaak is eigenlijk belachelijk! Men zou het werkelijk nauwelijks voor mogelijk houden, dat mijn juweel van een kamerdienaar, de oude Frederik, die nog steeds het voorkomen van een fatsoenlijk mensch heeft, nog zoo'n dwaasheid begaat! Dat deze oude kerel, die reeds dicht bij de zestig is, nog trouwplannen heeft en naar de liefde dingt van een twintigjarig meisje!

Hij heeft zich, ten einde in haar oogen nog als een jeugdig, sterk man te verschijnen, van den beruchten wonderdokter in Oxford street, voor veel geld het verjongings-elixer van graaf de St. Germain gekocht. Ik vind de onbeschaamdheid van dezen wonderdokter minder prettig, omdat hij den armen kerel, bij wien het middel hoognaamd niet baatte, dezen brutalen brief schreef.”

Lord Edward Lister, die met Charly Brand, zijn secretaris en vriend, in de werkkamer van zijn villa in Regentpark zat en de Ochtendbladen las, reikte hem bij deze woorden het aan zijn ouden kamerdienaar Frederik gerichte schrijven, dat door een abuis onder de brieven van zijn heer was geraakt en door dezen bij vergissing was geopend.

„Daar, neem en lees hem mij eens voor, met den welluidenden klank van je stem, opdat ik mij amuseeren kan bij het hooren van den inhoud.”

Raffles 77.

„Gaarne, mijn waarde Edward!” antwoordde Charly en begon:

„Geachte Heer!

Alhoewel ik het betreur, dat mijn verjongings-elixer de gewenschte uitwerking bij u niet gehad heeft, moet ik het toch bepaald weigeren, u de daarvoor betaalde som van vijf pond sterling terug te geven, omdat ik u reeds vooraf vertelde, dat ik voor een goede uitwerking van het middel, waarvan de bereiding mij zeer veel kost, in geen geval kan instaan, als u niet met de meeste nauwgezetheid een zoodanig diët in acht neemt, als ik bij het gebruik van het geneesmiddel heb voorgeschreven.

Ik stel u voor om de kuur opnieuw te beginnen en voor dit geval ben ik bereid u een flesch van dit geneesmiddel voor een eenigszins lageren prijs te leveren.

Hoogachtend,

JAMES KNOT, Arts.

„Een mooi briefje, vind je ook niet, mijn jongen?” vroeg Raffles, toen Charly den brief in opgewondenheid op tafel wierp.

„Wat moeten wij met dezen James Knot beginnen? Denk je niet ook, dat hem een voorbeeldige straf moet toegediend worden?”

EXCELSIOR BANDEN.

„Ja, zeker!” antwoordde Charly.

„Deze mijnheer Knot, dien de patiënten, zelfs uit de eerste kringen der maatschappij, reeds sedert jaren bezoeken, ten einde bij hem raad en hulp te vinden, is reeds te overmoedig geworden, door de bereidwilligheid waarmede hem buitengewone sommen in den schoot worden geworpen. Hij denkt er recht op te hebben om de lijdende menschheid op schaamteloze wijze uit te kleeden.

Men moet den man zoo spoedig mogelijk het handwerk verbieden.”

„Dat is ook mijn meening,” gaf de lord ten antwoord.

„Ik was dit reeds van plan, toen ik na onze terugkomst uit Schotland den armen Frederik vreeselijk zag lijden en toen hij mij op mijn vraag, wat hem scheelde, bekende, dat de medicijnen van den wonderdokter in Oxford street, in plaats van hem te versterken, een zoodanige uitwerking op hem hadden, dat juist het tegendeel plaats had van hetgeen hij gehoopt had, want hij gevoelde zich daardoor vreeselijk ellendig. —

Kom, wij willen ons er dadelijk eens van overtuigen, of de oude jongen zich heden beter gevoelt.”

Lachend drukte lord Lister op den knop van de electriche schel.

Onmiddellijk daarna verscheen de oude kamerdienaar, die lord Listers familie reeds getrouw gediend had, toen deze nog een knaap was.

„Welnu, Frederik,” vroeg zijn jonge chef hem en richtte zijn groote oogen welwillend, maar toch eenigszins spottend op hem: „Hoe gaat het je? Werkt het verjongings-elixer goed of niet?”

„O, uw lordschap heeft goed spotten!” antwoordde de gevraagde met een bedroefd gelaat. „Maar wanneer u zelf ondervinden moest, wat ik lijd, sedert ik die verwenschte medicijnen gebruik heb, dan zoudt u zeker niet spotten!”

Met een zacht gesteun wees hij naar de maagstreek.

„Het is niet te beschrijven, welk een pijn ik in de maag heb en het hoofd brandt mij! Ik heb een gevoel, alsof ik strychnine of rattenkruid had ingenomen. De satan moge dezen schurk van een dokter halen!”

„Dat is een vrome, Christelijke wensch,” zei de lord. „Maar ik begrijp je verontwaardiging, ouwe jongen! Als ik de zaak goed beschouw, dan heb jij zelf de schuld, dat jij je zoo onwel gevoelt. Hoe kan een verstandig mensch van jouw leeftijd, die zijn vijf zintuigen bij elkander heeft, zich zó laten bedriegen?

Hoe ben je er eigenlijk toe gekomen om dit middel te kiezen?

Je bent in weerwil van je zestigjarigen leeftijd toch nog altijd een kras man. Waarom wilde je je jonger en mooier maken? Kan de knappe Mabel, die een goeden smaak toonde, toen zij haar oogen op jou vestigde, niet tevreden met je zijn, zooals je van natura bent?”

Weemoedig knikte de oude met het hoofd.

„Ach, mijnheer!” zuchtte hij, „ik heb altijd zoo'n kleinen dunk van mij zelf” — Frederik vertrok nogmaals zijn gelaat alsof hem een maagkramp overviel, — „dit eenvoudige meisje, meende dat ik een knappe kerel ben, maar dat ik — o, mijn maag — maar dat ik, om haar hart te veroveren, toch nog mooier en vooral veel teederder zijn moest! — en zoo ben ik op de gedachte gekomen, om mij tot dezen vervloekten dokter in Oxfordstreet te wenden om mij bij hem te laten verjongen. Ach, mijnheer, wat doet men niet, als men zoo'n verliefde, oude ezel is en als zoo'n kleine kat iemand om de kin strijkt!”

„All right, Frederik, dan doet men zelfs de onwaarschijnlijkste dingen. De hoofdzaak is, dat gij nog te rechtertijd tot inzicht zijt gekomen?” zei lord Lister lachend. „Bemoei je niet met de vrouwen, en ook niet met wonderdokters; want dat is in alle geval gevaarlijk! — Raadpleegde je Dulcinea, ten einde haar schoonheid nog te verhoogen, misschien ook den beroemden wonderdokter?”

Frederik haalde angstig en ongerust de schouders op.

„Dat weet ik niet, edele heer.

Het is wel mogelijk, want Mabel is, voor zoo ver ik weet, ondergeschikte bij mr. Knot en zij verzekerde mij meermalen, dat al haar vriendinnen beweerd hebben, dat zij veel jonger en aanvulliger geworden waren, sedert zij onder behandeling van den dokter kwamen. Dit bewoog mij juist om ook naar hem toe te gaan. Ach, waarom heb ik dat gedaan! Ach, ik kan het niet meer uithouden — ik —”

„Een oogenblik, Frederik, een oogenblik nog!”

Lord Lister stond op, en ging met den brief van Knot naar den ouden kamerdienaar.

„Beantwoord mij vlug een vraag en dan kan je gerust naar bed gaan; ik wil je daarvan niet langer terughouden.

Hadst je niet, nadat je tot de overtuiging bent gekomen, dat Knot je met zijn drank bedrogen had, hem een brief geschreven en teruggave gevraagd van het door jou betaalde geld?”

„Jawel, mijnheer!” antwoordde Frederik verbaasd.
„Maar hoe weet u dat?”

„Dat zal ik je zeggen; toevallig geraakte het antwoord van den schurk in mijn handen. Hier heb je het, lees het maar eens! Mr. Knot denkt er niet aan om aan je billijk verlangen te voldoen. De som gelds, die je hem betaald hebt, is dus weggegooid. Maar ik verheug er mij intusschen over, dat ik op deze wijze eindelijk eens gewaar geworden ben, hoe deze zwendelaar handelt, die, als het mij mogelijk is, den langsten tijd zijn handwerk gedreven zal hebben.

Je stemt er toch in toe, Frederik, dat ik en mr. Brand je genoegdoening verschaffen?”

„O, genadige heer, dat zou niet meer dan recht en billijk zijn!” riep de oude bediende. „Doe, zoo als u meent te moeten doen; ik geef u gaarne mijn zegen. Pakt dien dokter eens flink aan. Het verjongingsmiddel heeft mij vijf pond gekost — vijf pond en ik ben door dit rattekruid doodziek geworden; bovendien heeft Mabel mij uitgelachen, toen ik den eersten aanval na het gebruik van den duivelsdrank kreeg; uitgelachen heeft zij mij, precies zoo als uw lordschap en mr. Brand nu doen. Neemt het mij niet kwalijk, mijne heeren, ik moet — ik kan — ik wil — ik heb vreeselijke maagkrampen, — —”

„Ga heen oude vriend, ga heen!” zei lord Lister lachend; „ik hoop, dat je heel spoedig hersteld zult zijn!”

De oude Frederik hoorde hem reeds niet meer; doodsbleek trok hij de deur open en stormde als een waanzinnige door de gang.

Maar lord Lister en Charly Brand vielen lachend in hun stoelen.

„Drommels, dat verjongingselixer moet iets vreeselijks zijn!” riep Charly.

Maar de beide heeren gaven slechts weinige minuten den vrijen teugel aan hun vroolijken luim, want de jonge edelman stond weldra op, ging naar een kast en nam daaruit een flesch, die slechts half gevuld was met een roode vloeistof en die voorzien was van een in het oogspringende etiquette; hij toonde die aan Charly Brand.

„Zie hier, mijn jongen!” zei hij tot hem. „Dit is de verjongingsdrank van Knot. Ik heb dien stilletjes aan Frederik ontnomen, opdat hij niet ten tweeden male in verzoeking zou komen om er van te gebruiken.

De drank is gisternamiddag op mijn verzoek scheikundig onderzocht. Ze bestaat slechts uit een mengsel van appelwijn, aardappelensiroop, Arabische gom en

conserf van pruimen, met een kleine dosis rhabarber — de werkelijke waarde er van is misschien een halve shilling en Knot verkoopt die voor vijf pond, zegge vijf pond. Vindt je dat ook geen schandaal, een gemeene diefstal, die haars gelijken niet heeft?

In allen gevalle echter heeft dit middel nog een zekeren voorrang boven de andere middelen van den zwendeldokter.

Het werkt niet levensgevaarlijk! Zoo als ik weet, kan men dit van de overige preparaten niet zeggen; enkelen slechts uitgezonderd, zooals de zenuwbeschermer, die slechts uit twee elastieken poppen bestaat, waarmede de patient des nachts zijn ooren moet dichtstoppen, opdat zijn zenuwen door geen geluid gestoord worden.

Ook de gedachten-limonade is zeer onschuldig; ze bestaat slechts uit glycerine, water en eenig phosphorzuur en benadeelt alleen de geldbeurzen van de patienten.

Inderdaad, Charly, James Knot kan alles genezen; er bestaat voor hem geen ziekte, die hij niet overwinnen kan. Hij verbeeldt zich dat zelf ook, want door zijn verbeelding alleen kan hij suggereerend op zijn patienten werken, die allen bij hem zweren.

Men verkondigt in Londen overal zijn lof. Zijn wachtzalen in Oxfordstreet worden steeds door hulpzoekenden belegerd.

Mannen en vrouwen, arm en rijk, van den hoogsten tot den laagsten stand, allen gaan om hem te consulteren. Alleen wij, Charly, hebben ons tot dusverre er van onthouden, hem te bezoeken.”

„Inderdaad, Edward, dat is zoo!” zei Charly; „maar ook wij behooren, ten minste op dit oogenblik, niet tot de gezondste menschen.”

„Zoo?” vroeg Raffles verwonderd. „Hoe bedoel je dat?”

„Wel, sedert onze terugkomst uit de Schotsche Hooglanden, een reis, die ons zooveel geld gekost heeft, lijden onze geldbeurzen zonder twijfel aan de vliegende tering!”

„Ik zal dat niet tegenspreken,” antwoordde Raffles zuchtend en opende zijn portemonnaie, die bijna geheel leeg was.

„Meen je dan misschien, dat wij bij dokter James Knot genezing kunnen vinden voor deze kwaal?”

„Natuurlijk! De man moet immers wel gedurende de reeks van jaren, waarin hij voor het heil der menscheid gewerkt heeft, onmetelijke schatten verzameld hebben, anders zou hij niet, om zich bij de autori-

teiten bemind te maken en steeds weer nieuwe ridderorden machtig te worden, ieder jaar zooveel duizenden ponden sterling aan sommige hooggeplaatste ambtenaren kunnen geven, die aan het hof invloed kunnen uitoefenen.

De man moet dus wel zeer rijk zijn. Denk eens, Charly, welke groote fabrieken Knot in Barking heeft; daar werken meer dan vijfhonderd menschen om de zwendeldranken gereed te maken, waarmede het zieke menschedom gelukkig gemaakt wordt. Wij kunnen er ons immers ook van overtuigen, hoe het gesteld is met de financiën van den dokter.

Het zou ons vermoedelijk niet eens zwaar vallen, de tering in onze portemonnaie spoedig te genezen. Waarlijk, Charly, het beste zal zijn, dat wij spoedig een bezoek aan Knot brengen."

„Dat ben ik geheel met je eens!" zei Charly. „Ik zou er wel dadelijk willen heengaan."

„Neen, neen, niet te gauw, mijn jongen, vergeet niet, dat wij nog eenige voorbereidingen moeten maken, allerlei informatiën hebben in te winnen betreffende mr. Knot en ook kalmpjes hebben te overleggen, op welke wijze wij hem het beste naderen kunnen. Ik geloof, dat het toeval ons gunstig is. Zooals ge bereids uit de couranten zult gelezen hebben, geeft mr. Knot morgenavond een schitterend maskerade-feest te zijnen huize, omdat hij onlangs weer een voorname ridderorde heeft gekregen. Dan is er misschien wel gelegenheid voor ons om eens in troebel water te visschen!"

„Zooals je wilt, Edward!" gaf Charly ten antwoord.

„Dan zal ik maar tot morgenavond geduld hebben!"

Drie gemaskerden.

De volgende avond naderde.

De Novemberwind woei stormachtig door de straten van Londen. Ook de minder voorname stadsge- deelten waren zeldzaam stil.

De anders zoo drukke straten waren als uitgestorven.

Alleen in Oxfordstreet verdrong zich, in weerwil van het ellendige weer, voor het paleis van James Knot een kijklustige menigte om de aankomst der gas- ten te zien, die aan het feest van den rijken wonder- dokter deelnamen.

Al de vensters van de twee naast elkander ge- legen gebouwen van het paleis waren helder verlicht.

De stralende lampen beschenen de natte trottoirs. Het feest was nog niet begonnen.

Met een bewonderenswaardig geduld belegerden de nieuwsgierigen de breede, van baldakijnen voorziene toegangen en bekommerden zich om weer noch wind.

Het was voor hen een aangenaam schouwspel, waar- van zij gratis konden genieten.

Achter het paleis bevond zich een groot park.

In weerwil van het reeds gevorderde jaargetijde was ook dit gedeeltelijk verlicht.

Het elektrische licht wierp zijn stralen tot in de verst verwijderde hoeken der lanen.

In een dezer lanen stond een paviljoen, dat echter nog in duister gehuld was. Slechts uit een der vensters drong nu en dan een lichtstraal naar buiten.

In een van de met groote weelde gemeubileerde ver- trekken van het tuinhuis, bevonden zich twee vrouwen.

De een, een jong meisje, in een rijk maskerade- kostuum, stond voor een prachtigen spiegel en bekeek haar mooie gestalte.

Zij was slank gebouwd en herinnerde aan een der schoone harem-vrouwen uit het Oosten.

Haar regelmatig gelaat, dat door twee prachtige zwarte oogen beheerscht werd, was sneeuw wit. Nu tilde zij haar ronde armen op, die met kostbare ban- den, met edelgesteenten bezet, versierd waren en bleef eenige oogenblikken in deze houding staan. In het

midden van het vertrek stond een tweede vrouw, waar- schijnlijk haar ondergeschikte, die haar meesteres be- wonderde.

Ook zij was jong en mooi, maar een vergelijk met de schoonheid der eerste kon zij niet doorstaan. Haar meesteres had zwart haar, maar dat van haar was lichtblond.

Zij had groote, blauwe oogen, die dan eens droef- geestig, dan weer droomerig keken, maar die op dit oogenblik niets dan bewondering te kennen gaven voor de schoonheid van haar meesteres.

„Welnu, hoe beval ik je, Mabel?” vroeg het jonge meisje, dat het rijke kostuum van een visschersmeisje droeg, aan haar ondergeschikte, terwijl ze deze aan- keek met een paar oogen, waaruit het verlangen straal- de naar de eerstvolgende oogenblikken.

„Meer dan prachtig!” antwoordde Mabel.

„Miss Lizzy, wat bent u toch mooi! Wanneer lord Hamilton u nu zien kon, dan geloof ik, dat hij zijn hart — —”

„Zeg liever zijn schulden kwijt raakt!” viel Lizzy haar in de rede; „die dwaze pair, wiens glanslooze kroon door den rijkdom van mijn vader, opnieuw zal verguld worden! Ik wil niets van hem weten; ik vlucht nog liever! Hoor eens, de nacht is gunstig. De storm waait ieder woord en geruisch weg — maar hoor je niets?”

Het jonge meisje luisterde.

Met voorovergebogen lichaam luisterde zij aan de deur en aan het venster.

Door den storm heen hoorde zij het geluid van eenige stemmen.

Mabel luisterde niet naar de woorden van haar meesteres, maar bewonderde steeds nog de schoone Lizzy.

Maar Lizzy had zich niet vergist; voor het pavil- joen stonden drie geheimzinnige, gemaskerde mannen en keken door het venster naar het inwendige van het vertrek.

„Waarlijk, miss Knot is een zeer mooi meisje,” zeide een van hen tot den ander.

„Het zou wel erg jammer zijn, wanneer zulk een schoonheid verbonden werd aan dien ouden man. Ik hoop dat het dokter Redmiel gelukken zal, zijn mededinger, lord Hamilton, uit het veld te slaan. Ook jou verloofde, beste Frederik, de kleine Mabel, die op dit oogenblik zoo ijverig bezig is met haar meesteres, is een mooi meisje. Ik begrijp nu, dat zij jou zoo spoedig het hoofd op hol kon brengen. Je bekendheid met haar heeft in allen geval deze goede zijde gehad, dat wij zoo gemakkelijk door het achterpoortje naar binnen konden komen; dat wij zoo goed bekend zijn geworden met het inwendige van het huis en dat wij weten, waar wij den wonderdokter kunnen vinden.

Laat ons dus hier niet langer toeven. De muziek laat zich reeds in de balzaal hooren en zoo als je ziet, maken miss Lizzy en Mabel zich al gereed om het paviljoen te verlaten. Wij moeten nu spoedig aan het werk gaan. Ik hoop, dat Mabel je op de afgesproken plaats wacht, Frederik.”

Reeds het volgende oogenblik waren de drie mannen in het donkere park verdwenen.

„Aan den schoonen blauwen Donau!...”

De tonen van deze heerlijke wals vervulden de groote, in een zee van licht stralende ruimten van het paleis van den heer Knot, waarin het maskeradefeest nog lang niet zijn toppunt had bereikt.

Het was bijna middernacht.

Vele gemaskerden liepen door de zaal; zoowel de rijkste kostuums als de eenvoudigste dominos.

Men zag enkele oudere heeren in rok, die het masker of de domino hadden afgelegd, en zich meer buiten het gedrang in de nabijheid van het buffet ophiielden.

In de middelste der groote zalen werd gedanst.

Onder de kostbaarste maskers viel dat van een visschersmeisje bijzonder in het oog. Onder al de gemaskerde dames bevond er zich geen die met haar kon wedijveren.

De lezer begrijpt reeds, dat dit de schoone dochter des huizes, miss Lizzy Knot was, die juist de zijde van een ridder uit de middeleeuwen had verlaten en nu voor een oogenblik was gaan zitten.

Alsof hij juist op dit oogenblik had gewacht, naderde haar thans een andere gemaskerde.

Het was een troubadour in een prachtig kostuum, dat zijn slanke gestalte goed deed uitkomen.

Verheugd zag het schoone visschersmeisje hem aankomen en snelde hem tegemoet.

Terwijl zij haar arm in den zijne legde, trok zij hem, door de dansende paren heen, naar een kleine, aangrenzende zaal, die in half donker gehuld was.

De ridder uit de Middeleeuwen keek haar na.

„Wat heb je lang op je laten wachten, Harry!” sprak de schoone Lizzy. „Ik had de hoop reeds opgegeven je hedenavond hier te zien. Ben ik je dan zoo onverschillig, dat je op dit feest, dat ik zoo gaarne te zamen met jou gevierd had, eerst zoo laat verschijnt?”

„Vergeef mij!” antwoordde hij, „je weet immers wel, dat beroepspligten boven alles gaan. Het rijtuig, dat mij naar Oxford street brengen zou, stond reeds voor de deur, toen ik in het laatste oogenblik door een vrouw, die oogenschijnlijk in doodsangst verkeerde, dringend verzocht werd, haar te volgen, naar haar doodziek kind.

Natuurlijk voldeed ik aan haar verzoek en smaak de zelfvoldoening, dat ik, door mijn vlug optreden, een allerliefst meisje, dat reeds met den dood streed, gered heb.”

„Dat verontschuldigt je zeer zeker!” zei Lizzy. „Maar je bent zoo opgewonden, je bent in zenuwachtigen toestand. Is je misschien iets onaangenaams onder weg overkomen?”

„Iets onaangenaams,” antwoordde de troubadour, die niemand anders was dan doctor Harry Redmiel, de geheime verloofde van Lizzy Knot, „iets onaangenaams, neen, zoo wil ik dat, wat ik op mijn weg door het park toevallig zag, niet noemen. Ik wil veeleer aannemen, dat ik tegen mijn wil een gevaarlijk complot ontdekt heb, dat waarschijnlijk tegen je vader gesmeed wordt.”

Lizzy keek verschrikt op.

„Om 's hemels wil, Harry, laat mij niet in het onzekere omtrent dat, wat je gezien hebt!” sprak het jonge meisje. „Je bent dus door het park gekomen en niet door den hoofdingang?”

„Ik hoopte je nog in het paviljoen te vinden, lieveling!” antwoordde de dokter; „daarom bediende ik mij van den sleutel, dien jij mij hebt toevertrouwd en ging door de groote laan naar de achterdeur van het huis. Ik had den halven weg nog niet afgelegd, toen ik mij genoodzaakt zag, te blijven staan en mij achter een bosch te verschuilen. Ik zag namelijk voor een der vensters van het paviljoen drie gemaskerde mannen staan.”

„O!” riep Lizzy uit. „Dan heeft mijn gehoor mij

niet bedrogen. Je hebt die mannen zeker reeds een half uur geleden opgemerkt, niet waar?"

„Dat is zoo! Het zal ongeveer elf uur geweest zijn. Je kwaamt juist met Mabel uit het paviljoen, om naar den hoofdingang te gaan. Ik ergerde mij er geweldig over, dat deze drie maskers het mij onmogelijk maakten, je te naderen; ik verwenschte die kerels. Wat hadden ze daar bij het paviljoen te doen?"

Op het eerste oogenblik dacht ik, dat zij het een of ander tegen jou en Mabel wilden ondernemen; maar later, toen zij jou en Mabel ongehinderd lieten passeeren, hield ik mij er van overtuigd, dat een andere reden hen in dit nachtelijk uur naar het eenzame, donkere park gevoerd had.

Ofschoon ik nog gaarne eenige woorden met je gewisseld had, voordat je naar de feestzaal gingt, hield ik het echter voor mijn plicht, de drie mannen te beluisteren.

In de buurt van de plaats, waar ik mij verscholen had, was een zijweg, waarop de drie gemaskerden zich nog bevinden moesten.

Ik sloop er voorzichtig heen en kwam nog juist bijtijds in de laan, om te kunnen bemerken, dat de drie gemaskerden langzaam naar de oranjerie slopen.

Even daarvoor bleven twee achter en verborgen zich achter de dikke stammen van twee oude eikenboomen, de derde, die schijnbaar veel ouder was, dit kon men ten minste aan zijn manier van loopen opmerken, ging alleen verder, en je kunt je mijn verbazing voorstellen, Lizzy, toen ik hem eenige minuten later vlak bij de oranjerie met een jong meisje te zamen zag, die, wanneer ik mij niet vergis, Mabel, de kamermeisje geweest is!"

„Wat heeft dit om 's hemels wil te beduiden?" riep Lizzy, aan al haar leden bevend. „Zou Mabel, op wier trouw en eerlijkheid ik tot nu toe een eed had durven doen, het maskeradefeest tot haar doel willen gebruiken, om misschien een misdadigen minnaar en diens compagnon door de oranjerie in het paleis binnen te laten?"

„Zeer goed mogelijk," antwoordde de jonge dokter. „Ik heb dit meisje, waar je zoo blindelings op vertrouwdet, nooit mogen lijden; Mabel heeft in haar gansche wezen iets ongerusts en schuws; zij durft iemand niet recht in de oogen te zien."

„Ik hoop, dat je vermoeden je bedriegt!" antwoordde Lizzy, die nog altijd zeer opgewonden was. „Wat moeten wij beginnen? Wij moeten toch alles in het werk stellen, om een voorzenomen diefstal bij

mijn vader of wellicht een nog ergere misdaad te verhinderen?"

„Dat spreekt vanzelf, lieveling. Zou het niet het verstandigst zijn, wanneer wij onmiddellijk je vader op de hoogte brengen van mijn avonturen?"

„O zeker," antwoordde Lizzy. „Papa was echter daareven door een plotselinge ongesteldheid genoodzaakt, zich in zijn slaapkamer terug te trekken, ik kan hem nu toch onmogelijk door zulk een bericht schrik aanjagen."

„En waar is je broer?"

„Wij zullen hem zeker nog in de danszaal vinden."

„Laat ons er dan onmiddellijk heengaan."

Dokter Redmiel nam haastig den arm van zijn verloofde en snelde met haar naar de groote zaal, waar het bijzonder vroolijk toeging.

Zij zagen mr. Richard Knot in gesprek met eenige heeren, waarvan men, ondanks hun masker, door hun houding kon opmaken, dat zij officieren of ambtenaren waren.

Mr. Knot junior keek verwonderd op, toen hij zijn zuster, het mooie visschersmeisje, in gezelschap van den eleganten troubadour, in de grootste opgewondenheid naar hem toe zag komen.

„Wat scheelt er aan, lieve Lizzy?" vroeg hij zacht, „is er iets onaangenaams gebeurd?"

In korte woorden had Lizzy hem over datgene wat haar angstig maakte, op de hoogte gebracht.

Nu schrok ook mr. Knot jr.

Onmiddellijk ging hij weer naar de beide heeren toe, waarmede hij zoo juist gesproken had.

„Mijnheer de inspecteur—!" fluisterde hij tot een van hen, een man van middelbare grootte in een zwarte domino. „Hier is werk voor u — en ook voor u, mr. Marholm", en hij wendde zich daarop tot den ander, die kleiner was.

„Zooals mijn zuster mij daar juist mededeelde, zijn drie verdachte personen zooeven, met behulp van het kamermeisje van Lizzy, door de oranjerie in het paleis binnengedrongen.

Mijnheer dokter Redmiel, zoudt u zoo vriendelijk willen zijn, om den inspecteur van politie Baxter en zijn beroemden detective, mr. Marholm, onmiddellijk al hetgeen u er van weet, mede te deelen?"

In het volgende oogenblik waren dokter Redmiel, de beide, onzen lezers reeds bekende politiebeambten, en mr. Knot in een fluisterend, ernstig gesprek, dat slechts eenige minuten duurde.

Daarna gingen alle vier zoo snel mogelijk naar den uitgang der zaal.

De algemeene vrolijkheid was zoo groot, dat niemand der gasten de zenuwachtige haast opmerkte, waarmede de zoon des huizes, twee dominos en de

troubadour zich uit de danszaal verwijderden, en dat ook miss Lizzy onmiddellijk daarop, in even groote opgewondenheid, de zaal verliet.

DERDE HOOFDSTUK.

De kapitalisten van Chicago.

Daar de lezer uit de woorden, die de gemaskerden voor het paviljoen fluisterden, hen onmiddellijk herkend zal hebben, kunnen wij terstond mededeelen, dat dit niemand anders was dan lord Lister, terwijl zijn begeleiders Charly Brand en de oude kamerdienaar Frederik waren.

Het was de eerste maal, dat de Groote Onbekende en zijn kamerdienaar op het krijgspad waren; alleen de omstandigheid, dat de kleine Mabel, die Frederik eenige weken geleden op een dienstbodenbal in Hamstead had leeren kennen, in het huis van den wonderdokter dienstbaar was, had Raffles op het denkbeeld gebracht, om zich bij de uitvoering van zijn plan van den ouden getrouwen knecht te bedienen.

Hij ging daarbij zeer voorzichtig te werk.

Frederik moest op zijn bevel Mabel dadelijk opzoeken en het meisje, dat gelukkig tot dusverre niet het geringste vermoeden had dat Frederik in betrekking bij lord Edward Lister was, geloofde het verhaal van haar verloofde, die vertelde van een schatrijken Amerikaan en diens vriend, met wien hij sedert eenige maanden in Engeland omging. Hij maakte Mabel wijs, dat zijn meesters door de wonderbare uitwerking van den verjongingsdrank zoo verrukt waren, dat zij in allen ernst besloten waren, om met den fabrikant van dit heerlijke levenselixer in verbinding te treden om in hun geboorteplaats reclame voor dit elixer te maken.

Met vreugde nam Frederik genoegen met het plan van zijn heer, dien hij afgodisch vereerde, waarvoor hij zelfs in het vuur zou zijn gegaan, en het gelukte hem ook zeer gemakkelijk, Mabel er toe over te halen, dat zij haar meester zou mededeelen, dat de beide rijke Amerikanen verzochten, om mr. Knot nog vóór

hun vertrek, dat in de eerstvolgende dagen zou plaats hebben, te bezoeken.

Mr. James Knot vatte onmiddellijk vuur en vlam voor het plan der beide heeren en toen Mabel hem vertelde, dat de heeren reeds den dag na het gemaskeerde bal naar hun geboorteplaats dachten terug te keeren, gaf hij haar opdracht, hen door den bediende te laten weten, dat hij bereid was, hen ondanks het feest, dat in zijn huis gevierd werd, op den avond van het bal in zijn studeerkamer te ontvangen.

Op deze wijze waren Raffles, Charly Brand en Frederik zonder veel moeite in het park gekomen.

Mabel had hen persoonlijk, voordat zij nog aan haar meesteres in het paviljoen haar diensten had gewijd, door een poortje van het park binnengelaten.

Zoodra Mabel weer disponibel was, zond Raffles in de allereerste plaats Frederik al vooruit, om het terrein te verkennen.

Hij en Charly hielden zich, zoo als dokter Redmiel zeer juist had opgemerkt, zoo lang op den achtergrond.

Zij behoefden niet lang te wachten, want Frederik kwam spoedig terug, om hen mede te deelen, dat er geen wolkje aan de lucht was; dat zij niet hadden te vreezen, door iemand gezien te worden.

„Nu, genadige heer”, sprak Frederik tot Raffles, „kunt u het gerust wagen, den ouden gauwdief op het dak te vallen, hij is doór Mabel op uw bezoek voorbereid en verwacht u reeds sedert eenige uren met het grootste ongeduld in zijn studeerkamer.”

„Welnu, Frederik, dan is je zending afgeloopen”, antwoordde Raffles, „ik beloof je dat ik je vijf pond in elk geval zal terugkrijgen. Houd je nu hier niet

langer onnoodig op en maak van de schoone gelegenheid gebruik, die je hier wordt aangeboden, om er met miss Mabel zoo spoedig mogelijk van door te gaan."

Eenige minuten later gingen Raffles en Charly, die snel hun zwarte dominos hadden afgedaan en deze bij zich staken, onder geleide van Mabel door de oranje-rie langs een smalle zijtrap naar de in het park gelegen studeerkamer van mr. Knot.

Het gedeelte van het gebouw, waar dit vertrek lag, was geheel van de woon- en ontvangvertrekken van het paleis afgezonderd.

Mr. Knot wenschte, wanneer hij aan het werk was, zoo veel mogelijk ongestoord en alleen te zijn, daarom had hij er voor gezorgd, zich zooveel mogelijk af te zonderen.

In zijn vertrekken hoorde men nauwelijks het gedruisch van de buitenwereld; niets stoorde hier den uitvinder van het wonderbare geneesmiddel in zijn gedachtengang.

Ook de bezoekers, die hij dikwijls genoeg in zijn afgelegene werkkamer ontving, werden daardoor niet gemakkelijk door de bewoners van het huis opgemerkt.

Om verscheidene redenen stelde mr. Knot er namelijk groote waarde op, dat het niet zoo algemeen bekend was, met welke personen hij in relatie stond.

Het had hem dus ook geenszins verbaasd, dat de beide Amerikanen, mr. Herbert Parker en mr. Jack Stotts oogenschijnlijk er veel waarde aan gehecht hadden, zoo mogelijk in het geheim te worden ontvangen; juist deze omstandigheid had er veel toe bijgedragen, dat hij voor de beide heeren van het begin af aan sympathie gevoelde.

Daarom zag hij hun bezoek gaarne tegemoet.

Langzaam liep hij het vertrek op en neer, waarvan de muren met donker behangsel bekleed waren.

James Knot, de wonderdokter, had zich zelf niet kunnen verlossen van een zeer lastige kwaal.

Het lag niet in zijn macht de bijna volslagen blindheid, die zich op zijn oogen gezet had, te verbannen.

Met een gebogen hoofd tastte hij met den stok, dien hij in zijn rechterhand droeg, naar de weinige meubels, die in zijn kamer stonden.

In den hoek brandden lampen die met groene kappen bedekt waren, zoodat daardoor de duistere indruk van de werkkamer nog verhoogd werd.

Ja, de rijke Knot, die over millioenen beschikte, was eigenlijk in werkelijkheid een arm, beklagenswaardig man.

Hij was bijna blind. Ook om deze reden was hij aan

het feest in zijn huis, waar hij toch een slecht figuur zou gemaakt hebben, heden zooals gewoonlijk, vreemd gebleven.

Plotseling bleef hij staan.

De naderende voetstappen van zijn bezoekers waren in zijn oor gedrongen en snel nam hij voor zijn schrijfbureau in den leuningstoel plaats en nam, met zijn geelaat naar de deur gericht, een afwachtende houding aan.

Na verloop van eenige minuten, werd de deur geopend en over den drempel traden twee bejaarde heeren, waarin niemand den knappen jongen lord Edward Lister en zijn eenigszins jongeren vriend Charly Brand zou herkend hebben.

Onmiddellijk stond mr. Knot van zijn stoel op.

„De heeren Parker en Stotts?" vroeg hij op beleefden toon.

„Juist, mr. Knot," antwoordde Raffles, die de rol van den Amerikaan speelde, en inderdaad in zijn voorkomen precies op een blufferigen Yankee geleek. „Wij vragen excuus, omdat wij dachten naar uw zin te handelen, wanneer wij niet te vroeg verschenen. Wij begrepen wel, dat het feest, dat heden te uwen huize gevierd wordt, u als huisheer plichten oplegt, waaraan u zich niet onttrekken kunt."

„O, mijne heeren, u behoeft u volstrekt niet te verontschuldigen, u bent mij op ieder uur welkom. Weest zoo goed, plaats te nemen en mij maar dadelijk te vertellen wat u verlangt?"

„Welnu, wij zouden gaarne willen, dat u ons een overzicht wildet geven over de ontwikkeling en uitbreiding van uwzaak."

Zooals u reeds uit onzen brief weet, die uw dienstmeisje u zonder twijfel wel ter hand zal gesteld hebben, zijn wij besloten, uwe bewonderenswaardige medicijnen in Amerika in te voeren. Eerst onlangs waren wij in de gelegenheid ons te overtuigen van de uitwerking van uw verjongingselixer. Onze bediende, mr. Frederik Stevens, een man, die reeds geheel afgeleefd is, en dien wij eigenlijk het genadebrood geven, werd, nadat hij slechts een halve flesch van uw verjongingselixer gebruikt had, als nieuw geboren."

Mr. Knot, die, nadat zijn gasten hadden plaats genomen, weer ging zitten, spitste zijn ooren, toen de naam van Stevens genoemd werd.

„Wanneer ik mij niet vergis, dan heeft deze Stevens zich met een tamelijk brutalen brief er bij mij over beklagd, dat het verjongingselixer van den graaf de St. Germain niets waard is en dat ik hem bedrogen

heb; hij was zelfs zoo vrijpostig, den billijken prijs, dien hij er voor betaald heeft — slechts vijf pond, mijneheeren — van mij terug te verlangen!"

„Dat moet u inderdaad erg verdrotten hebben," zei Raffles, „maar wees daarom niet boos op den man; hij heeft slechts een bekrompen verstand. Hij kon het niet beoordeelen, dat juist datgene, wat in de hoogste mate goed voor hem was, hem schadelijk toescheen.

Ik zelf heb de uitwerking van uw heerlijken wonderdrank op hem gezien en juist op grond daarvan kwam dadelijk bij mij de wensch op, handelsrelaties met u aan te knopen. Men moet zich er over verwonderen, dat het verjongingselixer bij iedereen zoo heilzaam werkt.

Buitengewoon snel verwijdert het alle schadelijke stoffen uit het lichaam. De kuur verzwakt wel eenigszins, maar de uitwerking!...

Zoo als gezegd, Fred gevoelt zich als nieuw geboren. Hij roept maar steeds: „O, welk een onrecht heb ik dezen braven mr. Knot toch aangedaan. Als ik geld had, dan zou ik hem gaarne nog 5 pond zenden, alleen om hem te bewijzen, hoe dankbaar ik ben!"

De wonderdokter lachte.

„Dergelijke loftuitingen zijn voor mij niets nieuws, mijneheeren," sprak hij. „Ik zou u honderden brieven kunnen toonen, zelfs van de meest gedistingeerde menschen; ja zelfs ook van professoren, waaruit blijkt, dat mijn preparaten boven allen lof verheven zijn."

„Voordat wij in verdere onderhandeling met u treden," zei Raffles, „zouden wij gaarne inzage willen hebben van een gedeelte van de correspondentie, die men met u over uw geneesmiddelen gevoerd heeft. Immers voordat men zaken doet, wil men zich toch gaarne zooveel mogelijk nauwkeurig overtuigen. Het zou ook mogelijk kunnen zijn, dat wij eenige dankbetuigingen in Amerika als reclame gebruikten."

„Gaarne, mijneheeren, ik zal aan uw wensch voldoen," antwoordde mr. Knot.

Hij stond op en opende een lade van zijn schrijfbureau.

„Enige dankbetuigingen heb ik hier; de inhoud dezer brieven is zeker van groote beteekenis."

Bij deze woorden haalde hij een bundel papieren voor den dag, om dezen aan mr. Parker te overhandigen.

Mr. Parker nam de papieren in ontvangst en begon den bundel door te bladeren.

„Waarlijk, dat zijn prachtige getuigschriften voor uw zegenrijk werk mr. Knot!" riep hij uit. „Bij het

lezen der dankbetuigingen vervalt iedere twijfel aan de uitwerking van uw fabrikaten. Ja, mr. Knot, ik en mijn compagnon, mr. Stotts, hebben besloten, er al onze krachten aan te wijden, om uw getuigschriften ook in Amerika bekend te maken; wij hebben een groot kapitaal te onzer beschikking en zijn genegen, uw compagnons te worden en in Amerika fabrieken op te richten, waarin uw preparaten kunnen gefabriceerd worden."

„En hoe groot is ongeveer het kapitaal dat u daarvoor wilt besteden?" vroeg mr. Knot, terwijl hij Raffles scherp aankeek.

Raffles, die in het half donkere vertrek rondgewandeld had, om de brandkast te ontdekken, waarin de mammon verborgen was, zweeg een oogenblik.

Na een poosje zei hij:

„Welnu, wij hopen, dat voorloopig de som van een millioen dollar voldoende zal zijn om de zaak aan den loop te brengen."

Uit de getuigschriften had Raffles intusschen enkele, waaraan hij een bijzonder gewicht scheen te hechten, stilletjes verwijderd en in zijn zak gestoken.

„Hoeveel fabrieken bezit u hier in Engeland, mr. Knot?"

Voordat mr. Knot deze vraag nog kon beantwoorden, hoorde men in de gang het naderen van voetstappen en kon men hooren, dat eenige personen zachtjes met elkander spraken.

„Drommels!" riep Knot doodelijk verschrikt, „het schijnt, dat wij gestoord worden."

„Hm, dat zou inderdaad zeer fataal zijn," antwoordde Raffles op fluisterenden toon. „Deze stoornis kort voor het afsluiten van zulk een groote zaak, moet u zien te verhinderen. Wanneer wij het nu niet met elkander eens worden, zullen wij elkander niet zoo gemakkelijk meer ontmoeten. Zoo als u reeds bekend is, moeten wij morgen vroeg beslist met den grooten stoomer „Thetis" van uit Liverpool in zee; wij hebben hoogstens nog een half uur tijd, om met u te onderhandelen en willen dan onmiddellijk naar het station gaan, om de reis met den sneltrein naar Liverpool te maken."

„Allright, mijne heeren!" antwoordde de oude kwakzalver, „ik ben het volkomen met u eens, ik zal al het mogelijke doen, om deze stoornis te verhinderen. Wilt u zoo vriendelijk zijn om mij dadelijk naar het kleine zijkamertje te volgen?"

Met deze woorden strompelde mr. Knot naar de deur van zijn werkkamer, die op de gang uitkwam, schoof er zachtjes het slot af en ging toen met zijn bezoekers naar het donkere, op een alkoof gelijkende vertrekje, dat aan de werkkamer grensde.

Bereidwillig volgde hem Raffles en Charly Brand. „Zoo, mijne heeren,” sprak Knot, toen zij in het kamertje stonden, en opende nu de deur van een groote kast, die bijna het grootste gedeelte van den muur in beslag nam, „hier zult u voorloopig het beste verborgen zijn. Laat de tijd u niet vervelen.

Het zal mij hopenlijk wel gelukken, de onwelkome rustverstoorders reeds binnen eenige minuten te kunnen verwijderen.”

Bij deze woorden sloot hij de kastdeur en liep zoo spoedig hem dit mogelijk was, naar de studeerkamer terug, om de deur weer te ontsluiten, nadat gelukkig nog juist bijtijds verhinderd was, om de mannen, die nu ongeduldig aan de deur klopten, toegang te verschaffen.

„Nu geduld, geduld!” schreeuwde Knot op kwaden toon. „Wat heeft dat te beduiden, om mij op zoo'n manier lastig te komen vallen?”

Toen de deur werd opengestooten, schrok hij echter toch, toen hij, behalve zijn zoon, nog drie personen het vertrek zag binnengaan.

„Ha, ben jij het, Richard!” riep hij nu schijnbaar kalm, toen hij zijn zoon herkende.

„Ik moet zeggen, dat het niet heel netjes van je is, dat je in strijd handelt met mijn uitgesproken wensch, om hedenavond niet gestoord te willen worden — en dan op deze lompe manier — en wie zijn deze beide heeren, in wier gezelschap je hier komt.”

„Veroorloof mij,” met deze woorden nam nu voor Knot junior de magere man het woord, dien wij onzen lezers reeds vroeger in de dansaal als inspecteur van politie van Scotland Yard, mr. Baxter, hebben voorgesteld, „dat wij ons tegelijkertijd zelf voorstellen. Mijn naam is Baxter, en deze beide andere heeren zijn Marholm en dokter Redmiel.”

„Dokter Redmiel?!” riep de oude Knot op zeer onaangename toon. „Ik weet niet welke reden dokter Redmiel er toe noopte, mij nog op dit late uur hier in mijn eenzaamheid te komen opzoeken. Houdt het mij ten goede, mijneheeren, u bent zeker gekomen, om mij stellig met geweld er toe te bewegen, weer naar het gezelschap in de zaal terug te keeren. Hoezeer dit ook met mijn persoonlijke wensch overeenstemt, om nog een poos onder mijne lieve gasten te vertoeven, moet ik daar toch van afzien, omdat ik mij, zooals Richard mijn zoon wel weet, den ganschen avond daarvoor niet gedisponeerd gevoelde.

Mijn ooglijden baart mij weer veel pijn; ik moet er vooral op bedacht zijn, helder verlichte vertrekken te vermijden en —”

„O, mijn waarde heer Knot,” sprak nu inspecteur Baxter, „hoe gelukkig wij ook zouden zijn, wanneer u aan het vermaak en de gezelligheid, die oogenblikkelijk in uw huis heerscht, zorgeloos en vroolijk zoudt kunnen deelnemen — om u te willen bewegen, naar het gezelschap terug te keeren, zijn wij oogenblikkelijk niet gekomen.”

„Neen, neen, wij hebben daarvoor een ernstiger aanleiding,” nam nu dokter Redmiel het woord, „anders zou ik het volstrekt niet gewaagd hebben, u, mr. Knot, met mijn tegenwoordigheid lastig te vallen; doch ik ben er zeer toevallig achtergekomen, dat u hoogstwaarschijnlijk nog dezen nacht het ongewenschte bezoek van een inbreker zult kunnen verwachten”; — en nu vertelde hij den verbaasden wonderdokter in vliegende haast en zoo kort mogelijk datgene, wat hij reeds aan zijn Lizzy en de drie heeren verteld had, die met hem hierheen waren gekomen.

Hoe verwonderden zij zich echter, toen mr. Knot in een spottend lachen uitbrak.

„Haha — haha!” riep de oude kwakzalver. „U hebt u alle drie vergist, mijneheeren. Wanneer u de personen bedoelt, die een kwartier geleden door het kamermisje van mijn dochter in het achterhuis werden binnengelaten, dan moet ik u mededeelen, dat zij op mijn speciaal verzoek in dit uur door het park bij mij zouden komen, om met mij een belangrijke samenkomst te houden. Ik was helaas genoodzaakt, deze heeren te verzoeken, morgen hun bezoek te herhalen, daar ik mij daartoe hedenavond te vermoeid gevoelde.”

„Wie zijn deze heeren?” riep mr. Knot Junior uit. „Waarom hebt u hen, wanneer u zelf niet met hen spreken kunt, niet naar mij verwezen?”

„Omdat er van zaken sprake is, die vooreerst geheim moeten blijven!” antwoordde zijn vader.

„En wilt u ook niet hun namen zeggen?”

„O, waarom niet?” antwoordde Knot senior. „Het waren twee kapitalisten uit Chicago, mr. Herbert Parker en mr. Jack Stotts, zijn compaⁿgnon. Zij zijn eenige minuten geleden langs de trap, die naar de Dukestreet leidt, vertrokken, met de belofte, morgenvoormiddag hun bezoek te herhalen. Wanneer er u zooveel aan gelegen ligt, loop hen dan na, misschien kunt u hen nog op straat inhalen.”

„Maar, beste dokter,” wendde zich nu Baxter vol zelfverwijt tot den arts, die bij de woorden van den ouden kwakzalver twijfelachtig gelachen en het hoofd geschud had, „het schijnt, dat u spoken gezien hebt! Ik vermoedde onmiddellijk, dat u op een dwaalspoor waart. De heeren inbrekers zullen er zich wel voor

wachten, om hedennacht het paleis van onzen vriend Knot met hun bezoek te vereeren; ik heb, opdat er niets onaangenaams kan gebeuren, alle voorzorgsmaatregelen getroffen, om de Londensche gauwdieven, die dergelijke feestelijkheden, zooals wij hedennacht viëren, maar al te gaarne tot het doel van hun strooptochten maken, verwijderd te houden. Zoowel in Dukestreet als in de Wigmorestreet omsingelen detectives het eigendom van mr. Knot. Het is bijna onmogelijk, dat een ongenooide gast hier hedennacht kan binnenkomen."

„En toch blijf ik er bij, dat de gemaskerde personen, die ik daar even in het park zag rondsluipen en zich met het kamermeisje van miss Lizzy in verbinding stellen, kwade bedoelingen gehad hebben, en dat zij zonder twijfel nog in huis moeten zijn," antwoordde Redmiel beslist. „Om u van de waarheid mijner bewering te overtuigen, zou het toch het beste zijn, wanneer miss Mabel onmiddellijk gehoord werd."

„Wat!" riep de oude Knot woedend "it, „ge waagt het, aan de waarheid van mijn bewering te twijfelen, jou brutaal mensch! Wanneer ik vertel, dat zoo juist eerst deze Mabel de personen, die door u verdacht worden, bij mij bracht; dat ik hen heb ontvangen; dat zij zich bij mij slechts eenige minuten ophielden en toen weer zijn vertrokken, *dan is dat zoo!* Het zou nog beter geweest zijn, om mij in mijn eigen huis voor leugenaar uit te maken!"

„Volkomen waar! Volkomen waar!" riep nu Baxter uit, die den stillen vereerder van miss Lizzy niet gaarne lijden mocht, omdat hij zelf van plan was de hand van het mooie meisje te vragen. „Wij hebben geheel onnoodig onzen goeden vriend mr. Knot aan het schrikken gemaakt en gestoord. Sta mij toe, mijn

beste Knot, dat ik daarover mijn oprechten spijt uitspreek!"

Hij boog met kruipende vriendelijkheid voor mr. Knot, drukte hem hartelijk de hand en ging toen naar de deur.

Er bleef den beiden anderen heeren onder deze omstandigheden niets anders over dan Baxter's voorbeeld te volgen.

Men kon het hen aanzien, dat zij het met tegenzin deden, vooral detective Marholm aarzelde in het ooglopend, de studeerkamer van mr. Knot te verlaten.

Terwijl hij naar de deur ging, spioneerde hij met zijn verstandige, grijze oogen overal in het halfdonkere vertrek rond.

Nog toen hij de hand op den deurknop hield, kwam het hem voor, dat hij niet alleen lust had, weder naar het vertrek terug te keeren, maar om zelfs in het nabijzijnde zijkamertje te gaan.

Dat vertrekje scheen een zeer bijzondere magnetische aantrekkingskracht op hem uit te oefenen.

Onophoudelijk had hij zijn oogen naar den donkeren ingang gericht.

Eindelijk bleef ook hem niets anders over dan de deur der studeerkamer als de laatste, die er uitging, van buiten dicht te doen.

Nog geruimen tijd bleef hij luisterend staan, en eerst, toen het binnen in het vertrek stil bleef en slechts nu en dan het geschuifel der voetstappen van den langzaam op den met tapijt belegden vloer van den laarin op en neer loopenden mr. Knot weerklonk, liet hij zijn post als luistervink, om de drie andere heeren, die reeds een poos vertrokken waren, aarzelend te volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Spoorloos verdwenen.

Marholm kwam echter niet ver.

De vaste overtuiging, dat dokter Redmiel met zijn vermoeden gelijk had, deed hem er toe besluiten, nogmaals om te keeren en naar het spoor der mannen te zoeken, die volgens zeggen van den dokter, door Mabel in de oranjerie waren toegelaten.

Hoe meer de „vloer” er over nadacht, des te meer kwam hem de houding van den ouden Knot totaal onbegrijpelijk voor, en hij was de meening toegedaan, dat de oude kwakzalver op de een of andere wijze gedupeerd was.

De verdachte personen hadden zich misschien als zakenmensen aan hem voorgesteld, voor dat zij hun slag gingen slaan, om het terrein te verkenen, waar zij het beste een rijken buit konden vinden.

Men kon het bepaald aannemen dat de schatrijke Knot zijn geld in de studeerkamer had.

Deze wilden de dieven natuurlijk het eerste in oogenschouw nemen.

Volgens Marholms meening bevonden zich de zogenoemde Amerikanen nog ergens in huis of in de buurt en loerden nu op een geschikt oogenblik, om met hun aanval te beginnen.

Toen Marholm weer voor de deur van de studeerkamer stond, hoorde hij den ouden Knot daar nog altijd onrustig heen en weer loopen.

Hij haalde nu een kleine, elektrische zaklantaarn en begon voorzichtig den vloer van de gang, waardoor men in het studeervertrek kwam, bij te lichten.

Men kon nog duidelijk de voetstappen van twee mannen en een vrouw zien.

Met gespannen aandacht volgde de intelligente detective deze voetstappen tot de gelijkvloersche verdieping.

De bewering van den dokter, dat de mannen daarvoor binnengekomen waren, was volkomen waar; men kon hun voetstappen duidelijk tot de oranjerie nagaan, evenzoo op de door den regen doorweekte wegen van het park.

Met de grootste nauwkeurigheid wist Marholm te bevestigen, dat de door hem gezochte mannen door een klein poortje van het park, waarvan anders niemand gebruik maakte, door een manspersoon waren binnengelaten.

Ook de voetstappen voor het paviljoen, waar zij voor het venster hadden gestaan, kon men nog goed herkennen.

Marholm was nog bezig het park te doorzoeken, toen hij plotseling achter een dennenbosch ook mr. Richard Knot en dokter Redmiel zag, die, evenals hij, met het voornemen de ronde nauwkeurig door het park te doen, zich van inspecteur Baxter verwijderd hadden, die er de voorkeur aan gaf, in vroolijker gezelschap het overige van den avond door te brengen.

Alle drie heeren waren het met elkander eens, dat de verdachte personen nog in de buurt moesten zijn.

Ook de dokter en Richard deelden dezelfde meening van Marholm, dat mr. James Knot door een paar doortrapte gauwdieven was beetgenomen, en dat zij hem nog een poets wilden bakken.

„Wij hebben hier zonder twijfel met twee geslepen kerels te doen!” beweerde Marholm. „De slag, dien zij hedennacht willen slaan, was volgens mijn meening reeds sedert langen tijd voorbereid, en miss Mabel, het kamermeisje van mejuffrouw uw zuster,” aldus wendde hij zich tot Richard, „schijnt met hen onder een hoedje te spelen, want zij is het toch geweest, die hen onopgemerkt door den tuin in het huis bracht. Ik heb hun spoor tot aan de deur van de studeerkamer kunnen volgen. Overigens mr. Richard, daar wij elkander nu toch hier ontmoet hebben, zou ik nog willen vragen, waar de uitgang naar de Duke-street is, waardoor de bezoekers van uw vader het huis verlaten hebben.”

„Dat kan ik u hier niet met eenige woorden zeggen,” antwoordde de gevraagde. „Als u er waarde aan hecht, ze te leeren kennen, dan moet u mij volgen.”

„Wel zeker, ik beschouw het voor zeer gewichtig om

ook daar onze onderzoekingen voort te zetten."

„Goed, laat ons dan maar gaan, mr. Marholm."

De drie heeren verlieten het park.

Heel zachtjes, bijna onhoorbaar, stegen zij de door gaslampen spaarzaam verlichte trap naar de eerste verdieping op en kwamen onder begeleiding van mr. Richard in de smalle gang, die door een zijvertrek van de studeerkamer naar een smalle trap voerde, welke op de Dukestreet uitkwam.

Marholm verzocht hun zoo voorzichtig mogelijk te zijn.

Hij haalde zijn elektrische lantaarn te voorschijn om iederen hoek te verlichten.

Hij schudde verwonderd het hoofd.

„Ik kan niet den besten wil nergens eenig spoor ontdekken. De afdrukken, die ik hier op den vloer vind, zijn reeds van ouderen datum en afkomstig van personen, die misschien gisteren of gergisteren hier langs gekomen zijn, om in de Dukestreet te komen. Wanneer de personen, die ons verdacht voorkomen, hier voor een half uur geweest waren, dan moesten zij, omdat hun schoenen toch onmogelijk droog konden zijn, sporen achtergelaten hebben."

Knot junior scheen aan de woorden van Marholm niet veel geloof te hechten.

Daarom gaf Marholm hem de elektrische lantaarn en verzocht hem, alles nauwkeurig te doorzoeken.

Vol ijver ging mr. Richard aan het werk en het resultaat van zijn bemoeiingen bracht evenmin iets aan het licht.

„Daar staat mijn verstand bij stil," zei de jonge man. „Wat kan mijn vader toch bewogen hebben om ons onwaarheid te zeggen? Dat twee mannen hem bezocht hebben, is duidelijk bewezen. Zooals de zaak nu staat, moet men wel tot het vermoeden komen, dat hij de beide personen om de een of andere reden bij zich verborgen heeft."

„All right, mr. Knot!" antwoordde de detective, „dat is ook mijn meening, en ik denk, dat dokter Redmiel dit wel met ons eens zal zijn."

„Ja, dat ben ik, mijne heeren!" antwoordde de dokter, „waar kunnen de mannen anders gebleven zijn?"

„Twee van de drie gemaskerden, die u het eerst bij het paviljoen gezien hebt, moeten zich hier bevinden!" zei Marholm met fluisterende stem. „Een van hen is, zooals ik aan de afdrukken van hun voeten kon zien, door het meisje langs het park teruggebracht. Met welk doel, is mij nog niet duidelijk. Wij moeten een krijgslist verzinnen, om gewaar te worden, waarom de man-

nen zoo geheimzinnig verdwenen zijn. Blijft gij, mijne heeren, voorloopig hier, bij de deur, dan zal ik zoo spoedig mogelijk naar de Dukestreet gaan om de daar patrouilleerende politie-agenten te vragen, indien het noodig is, bij de arrestatie behulpzaam te zijn."

De dokter en Richard Knot waren het volkomen eens met Marholm en deze ging dadelijk op weg naar de Dukestreet.

Hij had nog zelden zooveel ijver betoond als op dezen avond.

Hij brandde van verlangen om zijn chef, den inspecteur van politie Baxter, eens behoorlijk aan de kaak te stellen.

Het was immers een schandaal, dat deze domoor, die zich zelf voor een groot genie hield, nog steeds een voorname positie in Scotland Yard bekleedde en voor een zeer geslepen ambtenaar doorging!

Maar Marholm, zijn privaat-secretaris en vriend, kende hem beter.

Hij was er van overtuigd, zonder zich zelf te verheffen, dat hij zelf een veel beter inspecteur zou geweest zijn.

Welk een aangename gewaarwording was het voor hem, thans voor het buffet te kunnen gaan zitten, met verscheidene flesschen champagne voor zich; misschien zou hij Raffles daar kunnen arresteeren!

Marholm hield er zich namelijk van overtuigd, dat de Groote Onbekende dezen nacht weer aan het werk was geweest!

Dat was bijna zeker, want Raffles trachtte steeds zulke personen te berooven, die hun bezittingen op oneerlijke wijze verkregen hadden.

Tot zulk soort van lieden behoorde zonder twijfel ook mr. James Knot.

Van huis uit barbier in een kleine stad van Noord-Engeland, had mr. Knot den grondslag voor zijn rijkdom het allereerst gelegd, door het vervaardigen van een middel tegen 'intwormen.

Het bedrag, dat hij uit den verkoop van dit middel ontvangen had, stelde hem in staat, naar Londen te gaan om daar de kwakzalverij op groote schaal te drijven.

En daar hij het geluk had, ook nog een zeer rijke vrouw te trouwen, werd hij spoedig een voornaam heer, die gerust zijn verteringen gelijk kon stellen met die der rijkste aristocraten.

Wel werd hij door doctoren en professoren dikwijls aan de kaak gesteld; in het Parlement had men er zelfs op aangedrongen, om aan dezen kwakzalver,

die reeds verscheidene menschenlevens op zijn geweten had, de uitoefening van zijn beroep te verbieden.

Maar in Engeland en Rusland kunnen dergelijke kwakzalvers hoogtij vieren.

Nadat de voormalige barbier, die zich zelven den doktersbul had uitgereikt, verscheidene keeren hooggeplaatste ambtenaren in stilte had omgekocht, waagde niemand het meer, hem tegen te werken; integendeel, overal verkondigde men zijn lof en vooral die couranten, waarin hij de meeste advertenties plaatste prezen hem als den grootsten weldoener der menscheid.

Marholm lachte inwendig, als hij aan de zwendelarijen van dezen kwakzalver dacht en zich voorstelde, dat ook de inspecteur van politie Baxter tot zijn vrienden behoorde.

O — als het Raffles nog eens gelukken mocht, om de oorzaak van de verdachte vriendschap van den inspecteur met mr. Knot te onthullen!

Ja Raffles!

Zou hij hedenacht nog in zijn — Marholm's — handen vallen? — —

Maar neen, neen — hij behoefde in dit opzicht geen hoop te koesteren, want hij wist wel, dat hij Raffles toch niet zou arresteeren; dezen sluwen vos was het nog altijd gelukt, uit de handen der politie te blijven!

Reeds dikwijls had Marholm zich verbeeld, Raffles in handen te hebben en steeds weer was de geniale kerel op vrije voeten gebleven!

Wie weet? — misschien kon het geluk hem dezen nacht gunstig zijn!

Beheerscht door deze gedachte, kwam Marholm in Duke street, op het plaveisel waarvan nog steeds een ware zondvloed neerstortte.

Wel foei, wat een afschuwelijk weer was het dezen nacht!

De detective sloeg den kraag van zijn mantel op, om zich zooveel mogelijk tegen het hemelwater te beschutten.

Langzaam liep hij door de spaarzaam verlichte straat.

In tamelijk langen tijd kon hij geen agent vinden.

Eindelijk zag hij op den hoek van de straat er drie bij elkander.

Zij waren slecht geluimd.

Zij begrepen niet, waarom hun chef, inspecteur Baxter, hen hedenavond op post had gezet in deze donkere, eenzame straat. Men mocht toch niet vermoeden, dat het huis van den rijken kwakzalver Knot van den kant van Duke Street zou aangevallen wor-

den, want juist hier werd het beschermd door hooge muren.

Ook in de Wigmore Street was de toestand dezelfde.

Zij waren nog bezig, daarover te spreken, toen Marholm onverwachts bij hem kwam.

„Zoo, collega, bent u ook hier aanwezig?” sprak een van hen. „Ik dacht, dat het voldoende was, als wij met ons drieën doelloos door en door nat werden! Hoe is het met den oude?”

„Die zit zeker bij de warme kachel en drinkt de eene flesch na de andere leeg!”

„Dat genoeg moogt ge hem wel gunnen!”

„Het is waarlijk niet aangenaam bij zulk hondeweer langs de straten te moeten slenteren”.

„Hoeveel manschappen van Scotland Yard moeten dezen nacht in dit kwartier dienst doen?”

„Ik denk, dat er wel twintig onderweg zijn!”

„Goed; Morris, jij zorgt er voor, dat er onmiddellijk nog zes manschappen het huis van James Knot aan alle kanten bewaken. De inspecteur heeft mij wel is waar verteld, dat allen aan het werk zijn, maar behalve jullie drieën zie ik niemand, noch hier noch in Wigmorestreet. Je schijnt te veronderstellen, dat het bevel van den oude niet ernstig was. Neem je maar in acht, Baxter is niet te vertrouwen! Brengt de manschappen onder het oog, dat allen dadelijk op hun post moeten zijn. Zij zullen wegens den geweldigen regen wel hier of daar schuilen. — Jij, Morris, moet er voor zorgen, dat zij alles gewaar worden. — Maar, jullie, Wesly en Berkins, moeten dadelijk met mij mede gaan, wij kunnen van nacht misschien onzen slag slaan!”

Bereidwillig gingen de beide agenten met Marholm mede en Morris snelde naar Dukestreet om het bevel van den detective over te brengen.

Nauwelijks was Marholm met zijn begeleiders teruggekeerd, of het eerste wat hij deed was, er naar te vernemen, of men in het vertrek ook verdachte stemmen gehoord had.

De dokter schudde het hoofd.

„No, sir”, zei hij, „daar binnen is alles rustig. Men hoort de voetstappen van mr. Knot niet meer; het maakt den indruk, alsof hij zich ter ruste heeft begeven”.

„Het is goed, dat je weer hier bent, waarde Marholm, wij waren reeds ongeduldig geworden en al van plan om de vertrekken van mr. Knot binnen te dringen!”

„Ja, dat waren wij,” bevestigde mr. Richard.

„Wij moeten de zaak nu nauwkeurig kennen. Ik begin de grootste zorg voor mijn vader te krijgen. Laat ons maar dadelijk de deur open maken!”

„Wel, dat vind ik goed!” antwoordde Marholm. „Ik kan het ook niet meer uithouden, hier langer zonder succes te blijven wachten!”

In het volgende oogenblik ging hij naar de deur en opende die.

Een kreet van verwondering en schrik ontsnapte aan de lippen der vijf mannen...

Zij waren in een Egyptische duisternis gehuld.

De kamers waren als uitgestorven en, nadat zij de beide vertrekken met hun elektrische lantaarns nauwkeurig doorzocht hadden, vonden zij van James Knot geen spoor.

Maar het wonderlijkste was, dat de sleutel van het studeervertrek in het slot stak.

Waar was mr. Knot gebleven?

Hoe was het hem mogelijk geweest, zijn kamer te verlaten, zonder dat de agenten hem gezien hadden?

„Zeg eens, waarde mr. Richard”, zei Marholm tot den jongen Knot, „zijn hier nog andere uitgangen?”

„Nee, neen, mr. Marholm!” antwoordde de gevraagde, bleek van schrik. „Ik kan u ten stelligste verzekeren, dat er geen andere uitgangen zijn”.

„Daar staat mijn verstand bij stil —!” riepen Marholm en de dokter bijna tegelijk uit, terwijl de agenten verbaasd de handen te zamen sloegen.

„Dat schijnt geen zuiver spel te zijn!”

En nogmaals begonnen allen bij het schijnsel der lantaarns de vertrekken zorgvuldig te doorzoeken.

Er werd tegen de muren geklopt — maar nergens kon men een geheime deur ontdekken.

De mannen weirden steeds opgewondener.

Maar de opgewondenheid had haar toppunt nog niet bereikt!

Ze zou spoedig nog veel grooter worden!

Nauwelijks had Marholm zijn lantaarn op de schrijftafel neergezet of hij kreeg een geweldigen schrik.

De andere heeren snelden toe en een luide kreet ontsnapte hun mond, toen zij op de tafel een stuk papier vonden, waarop met groote letters de volgende woorden stonden:

„Geeft u maar geen moeite, schaapskoppen! Je vindt mij niet, mr. Marholm, al zijt ge ook met een talrijken troep gekomen; jij zult toch niet kunnen verhinderen, dat ik nog hedennacht mijn strafproces tegen den grootsten zwendelaar van Londen zal ten uitvoer brengen. Weest allen hartelijk gegroet, maar vooral mijn boezemvriend, mr. Baxter, zend ik de beste groeten.

JOHN C. RAFFLES.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In het laboratorium van den kwakzalver.

„Drommels, Edward, de zaak wordt kritiek!” fluisterde Charly Brand zijn vriend in het oor, met wien hij te zamen, zoo als wij weten, in de kast gevluucht was; „men heeft ons bepaald in het park opgemerkt.”

„Pst! pst!” maande Raffles tot voorzichtigheid aan, „ik geloof niet, dat de oude dief ons zal verraden! Heb je niet opgemerkt, hoe hebzuchtig zijn oogen flikkerden, toen ik van het millioen sprak, dat wij in zijn zaak wilden steken? En wees nu doodstil! Onze vervolgers kwamen zoo juist in de kamer!”

Met ingehouden adem luisterden beiden naar het gesprek, dat zich in de studeerkamer van Knot tusschen dezen, zijn zoon en de beide politieambtenaren ontspon.

Zij voelden zich daarbij niets op hun gemak, en zij ademden vrijer, toen het Knot eindelijk gelukt was, de lastige gasten met een zoet lijntje van zich af kan schuiven.

Raffles paste er wel op, de schuilplaats niet dadelijk te verlaten, en hield Charly, die onmiddellijk uit de donkere gevangenis wilde ontsnappen, met geweld terug.

„Wees om 's Hemels naam niet zoo voorbarig, jongen!” fluisterde hij. „Al is ook Baxter, wiens stem ik onmiddellijk herkende, een dom schaap, daarentegen is Marholm een zeer geslepen kerel, en ik wil mijn hoofd er onder verwedden, dat de gauwdief nog buiten aan de deur staat te luisteren”.

Raffles was hartelijk blijde, dat ook Knot zoo voorzichtig was, om zijn zenuwachtigen gang door de kamer niet te staken.

Eerst, na verloop van een kwartier, opende hij heel zachtjes en voorzichtig de kastdeur en sloop er met Charly uit.

Voordat beiden echter de voorkamer bereikt hadden, kwam Knot hen reeds te gemoet.

„Hebt u gehoord, mijne heeren, waar men u van verdenkt?” vroeg hij lachend. „De politie ziet toch in iedereen een misdadiger. Inderdaad, wanneer men

de kunst niet verstond op een goeden voet met deze speurhonden te staan, zou men zich veel onaangenaamheden berokkenen. Het is mij nog altijd gelukt, goed met hen weg te komen, en zoo hoop ik ook nu, dat ik het klaar zal spelen, u er voor te behoeden, dat u door den inspecteur van politie van Scotland Yard en zijn detectives zult worden lastig gevallen”.

„Inderdaad, u zou ons zeer verplichten, wanneer u dit gelukte, mr. Knot, want wanneer wij nog eerst met de politie in aanraking moeten komen, zou er natuurlijk van de zaak, die wij wilden aangaan, niet veel komen. Wij moeten, zooals ik u reeds gezegd heb, morgen voormiddag naar Liverpool, om met de boot af te varen. Het zou mij inderdaad erg spijten, wanneer wij onverrichterzake naar huis moesten gaan.

Wij stellen bijzonder veel belang in uw zaak; wij moeten trachten ook bij ons met uw medicijnen goede zaken te kunnen maken. Ik maak slechts melding van den „verjongingsdrank”. Alleen met dit middel zullen wij reuzenzaken maken. En dan nog uw zenuwenbeschermer en uw gedachtenlimonade”.

„Goed, goed!” zeide mr. Knot lachend; hij voelde zich gestreeld en wreef zich vergenoegd de handen.

„Ik heb nog verscheidene andere zaken, die geld, veel geld opbrengen!”

„U maakt ons werkelijk nieuwsgierig mr. Knot.

Wij moeten onzen tijd niet nutteloos laten voorbijgaan; toon ons alles, waarvan u verwacht, dat het in Amerika met goed succes aan den man kan gebracht worden”.

„Gaarne, mijne heeren; maar dan moet ik u verzoeken om een kleine luchtreis met mij te maken.”

De beide vrienden keken den ouden kwakzalver verbaasd aan.

„Ja, ja”, zei deze, „het beste zal wel zijn, dat wij zoo spoedig mogelijk van hier verdwijnen. Ik heb mij, als de nood mij daartoe dwingt, een gelegenheid laten maken, waardoor ik in eenige seconden plotseling verdwijnen kan en het mooiste daarbij is, dat geen sterveling daarvan iets weet”.

Met gespannen verwachting keken Charly en Raffles den spreker aan.

Knot verzocht den heeren nog een weinig geduld te hebben, want hij moest eerst nog den sleutel zoeken voor zijn wonderbare machine, waarmede hij hen alle drie onzichtbaar kon maken.

Hij begaf zich daarop naar een kastje, waarvan hij een der laden opentrok en zocht daarin naar het een of ander voorwerp, dat zich daar bevinden moest.

Raffles nam deze gelegenheid waar om vlug in het studeervertrek te sluipen, daar een vel papier te nemen en hierop de spottende woorden te schrijven, die door Marholm op het schrijfbureau gevonden werden.

Hij was daarmede juist gereed, toen Knot, met een kleinen sleutel in de hand, hem en Charly verzocht, met hem in een klein, geheim vertrek te gaan, dat zich achter het kabinet bevond.

Knot drukte hier op een knop en onmiddellijk brandde een electrisch licht, dat de beide vrienden in staat stelde, om met groote verbazing te zien, dat Knot op den grond neerknielde, een oud tapijt, waarmede de vloer bedekt was, wegschoof, daarna den sleutel in een slot stak, dat zoo geheimzinnig in den vloer was aangebracht, dat men het onmogelijk dadelijk kon opmerken.

Na eenige oogenblikken gebeurde er iets onverwachts.

De vloer week naar twee kanten en in de donkere opening, die de mannen nu zagen, werden zij een korf gewaar, die aan een touw boven een diepe gang hing.

„Zoo, mijne heeren”, met deze woorden verzocht mr. Knot zijn gasten om in de mand te stappen; „de reis naar beneden kan nu beginnen”.

„Waar gaan wij heen?” vroeg Raffles voorzichtig.

Want de diepte, die hij voor zich zag, leek gevaarlijk genoeg.

„Naar een veilige plaats”, antwoordde de oude man, „u kunt u gerust aan mij toevertrouwen.”

Met deze woorden sprong hij zelf in de mand en verzocht den vrienden, zijn voorbeeld te volgen.

Met verbazing zagen zij, dat zij langzaam naar de diepte zweefden.

Met een lichten schok hield de daling eindelijk op.

„Onze reis is volbracht”, zei mr. Knot, „de heeren worden verzocht, uit te stappen.”

Hij zelf sprong het eerst uit de mand en voerde de beide vrienden nu door een donkere gang naar een deur, waar hij bleef staan.

Hij had deze spoedig geopend en met verwondering zagen Raffles en Charly, toen zij in het electrisch verlichte vertrek kwamen, dat zij zich in een scheikundig laboratorium bevonden, op de plaats, waar mr. Knot zijn dranken gereed maakte.

„Wij zijn nu aan ons doel”, wendde zich de oude kwakzalver tot zijn gasten, wier verwonderde geelaatstrekken hij met genoeg opmerkte. „Hier is mijn wetenschappelijke werkplaats; hier zijn alle dranken, pillen en zalfjes, waarmede ik het menschedom gelukkig maak, door mij uitgevonden. Ik heb dit laboratorium opzettelijk aan de oogen der menschen onttrokken. Ik was er steeds op gesteld, dat mijn geheime uitvindingen nooit openbaar zouden worden”.

„Zeer juist!” antwoordde Raffles, die reeds ongeduldig overal rondkeek, waar de oude schurk zijn geld bewaarde.

Wat konden hem al die flesschen, potjes en gereedschappen schelen!

Hij wilde geld zien.

De medicijnen maakten hem echter toch nieuwsgierig; hij wilde ze gaarne oppervlakkig leeren kennen.

„Zeg eens, mr. Knot!” en hierop klopte hij den oude vertrouwelijk op den schouder.

„U bent een zeer wetenschappelijk man! Immers, ik zie hier geneesmiddelen, die nog niet in de couranten geannonceerd zijn!”

„Die opmerking is juist”, zeide Knot; „met u kan ik praten. Zie, hier heb ik een slaapmiddel; een druppel daarvan is reeds voldoende, om iemand in slaap te brengen. De werking hiervan is nog sterker dan die van mijn zenuwenbeschermer.”

„Bedoelt u de elastieken poppen, die men in de ooren stopt?” vroeg Raffles lachend. „Hoor eens, mijnheer, het moeten toch zeker zeer eenvoudige menschen zijn, die daar eenige waarde aan hechten! Dani ziet dit preparaat er toch veel meer betrouwbaar uit”.

Terwijl Raffles zoo sprak, had een deur, die naar een klein zijvertrek voerde, zijn geheele aandacht getrokken.

Zonder daartoe eerst vergunning af te wachten, was hij reeds over den drempel gegaan, omdat hij vermoedde, in dit kleine vertrek datgene te vinden, waarnaar hij eigenlijk zocht.

En dit vermoeden had hem ook niet bedrogen, want nauwelijks had Knot zijn doel opgemerkt, of hij liep angstig naar hem toe, pakte hem bij den arm en zei:

„Ach, mr. Parker, deze kleine ruimte is slechts een rommelkamer, die gevuld is met kisten, ledige flesschen, enzoovoorts.

Ik verzoek u om in dezen stoel plaats te nemen; ik zal u dan dadelijk mijn boeken toonen, waaruit u een overzicht kunt krijgen van de uitgebreidheid mijner zaken”.

Raffles besloot om zich voorloopig nog goed te houden.

Oogenshijnlijk namen hij en Charly zeer bereidwillig de uitnoodiging aan.

Zij gingen in fauteuils voor de tafel zitten.

Mr. Knot ging nu naar een kast, opende die en nam daaruit twee groote koopmansboeken; die legde hij op tafel.

„Zoo even hebt u alleen mijn correspondentie gezien”, zei hij, en sloeg de boeken open; „in deze boeken vindt u cijfers genoeg om daaruit te kunnen zien, dat een compagnionschap met mij u groot voordeel aan zal brengen. U hebt mij zoeven gezegd, dat u een millioen betalen wilt; met dat bedrag ben ik tevreden. Zoodra ik in het bezit daarvan ben, zal ik u al de noodige recepten geven, opdat u dadelijk beginnen kunt met het fabricceeren van mijn geneesmiddelen. Ik ben met weinig procenten tevreden van de winst, die u zult behalen.”

„Dat is zeer inschikkelijk van u, mr. Knot,” antwoordde Raffles. „U bent waarlijk niet overdreven in uw eischen.”

„Prijs mij maar niet te vroeg,” zei de oude lachend. „Uw beloften zijn mooi genoeg en u hebt gehoord, dat ik met een millioen tevreden ben, maar één vogel in de hand is beter dan tien in de lucht. Indien wij het eens worden, dan sta ik er op, dat u mij reeds heden enig bedrag op afkorting ter hand stelt.”

„Hoe groot is dan de som die u verlangt?” vroeg Raffles, terwijl hij den naast hem zittende Charly Brand aanstootte, zoodat deze bijna luidkeels begon te lachen.

„Welnu, ik verlang onmiddellijk 2500 dollars.”

„Dat is een bagatel!” antwoordde Raffles; hij haalde zijn portemonnaie voor den dag en kreeg daaruit eenige goed nagemaakte banknoten van duizend pond.”

„Hier hebt u voorloopig drie duizend pond. Heb de goedheid, mij vijfhonderd dollar terug te geven.”

„Ik verzoek u om eenige oogenblikken geduld te hebben; ik zal u de vijfhonderd dollar dadelijk ter hand stellen.”

Daarop ging hij zoo spoedig mogelijk naar de kleine rommelkamer.

Nu stond Raffles, die Charly een wenk gegeven had om hetzelfde te doen, op en wierp zich op mr. Knot.

„Mijnheer!” schreeuwde deze, „wat moet dit be- teekenen? Wilt u misschien het geld, dat ik moet terughebben, uit de rommelkamer halen? Zeg, ouwe jongen, wilt u misschien met mijn drie duizend pond verdwijnen en met uw luchtschip naar boven gaan?

Neen, neen, ouwe jongen, zoo hebben wij het niet bedoeld! Wij laten ons niet in de val lokken!”

En nog voordat Knot zich verantwoord kon, hadden Raffles en Charly hem beetgepakt en met touwen, die zij uit hun zakken haalden, de handen en voeten vastgebonden.

Knot, die bijna in zwijm was gevallen, kreeg eindelijk zijn bewustzijn terug.

„Dieven! Moordenaars! Roovers!” schreeuwde hij en werd daarbij bloedrood in zijn gelaat.

„Gemeene honden! dokter Redmiel had dus toch gelijk, toen hij jullie niet vertrouwde. Laat mij los! Laat mij los, gij schoften, of —”

Raffles had intusschen zijn zakdoek tot een prop gemaakt.

„Als je niet stil bent, ouwe schurk, dan stop ik je dit ding in den mond; het werkt ten minste even goed, als je zenuwenbeschermer! Weet gij, James Knot, met wien je te doen hebt? Weet je, dat het Raffles is, die voor je staat?”

De geboeide keek den spreker wanhopig aan.

„Gij — zijt — Raffles — de Groote Onbekende — de gemeene schurk, dien niemand arresteeren kan?”

„Komaan!” zei Raffles, „houd je tong wat in bedwang, waarde vriend! Als je nog langer alarm maakt, dan dwing ik je om een flesch van je verjongings-elixer op te drinken en maak misschien ook gebruik van het slaapmiddel, dat zoo goed werkt.”

Toen nu Knot toch nog voortging met schreeuwen en als een waanzinnige aan zijn boeien trok, voegde Raffles de daad bij het woord en stopte den zakdoek den ouden zwendelaar tusschen de tanden.

Eenige minuten later lag hij, niet in staat om nog enig geluid te kunnen voortbrengen, bewegeloos in een diepen slaap.

„Zoo,” zei Raffles tot zijn vriend, „nu kunnen wij aan het werk gaan! Heb ie de noodige werktuigen meegebracht?”

„Dat heb ik, Edward.”

„Welnu, dan willen wij eerst maar een visite brengen aan de zoogenaamde rommelkamer!” riep Raffles en ging naar binnen.

Charly volgde hem.

De deur was groot genoeg, zoodat het electrische licht uit het laboratorium, de rommelkamer genoegzaam verlichtte.

De beide vrienden konden alles goed zien.

Mr. Knot had gelijk, toen hij beweerde, dat allerlei rommel in dit kamertje opgestapeld was, maar men kon duidelijk zien, dat dit er slechts voor diende, om de brandkast, die in een hoek stond, te verbergen.

Niet zonder moeite baanden Raffles en Charly zich een weg naar deze brandkast.

Toen zij eindelijk er vóór stonden, begonnen zij vroolijk te lachen.

De brandkast was van de nieuwste constructie en niet gemakkelijk te openen.

Ook Raffles en Charly hadden die misschien nooit open kunnen krijgen, wanneer zij niet in het bezit waren geweest van een zoogenaamden zuurstofblazer, een werktuig, dat eerst onlangs was uitgevonden.

Met zulk een apparaat kan ieder inbreker de zwaarste brandkasten openen, zonder dat men het minste geluid hoort.

Het ligt voor de hand, dat zulk een apparaat zeer kostbaar is.

Binnen weinig tijd hadden Raffles en Charly, met behulp van dit werktuig, de brandkast van den ouden kwakzalver geopend.

Hun verwachting werd niet teleurgesteld: in de vakken van de brandkast lagen stapels goudgeld en groote pakken bankpapier.

„Zoo,” zei Raffles vergenoegd, „ons werk wordt ten minste beloond; wij kunnen tevreden zijn.

Deze kapitalen zullen voldoende zijn, om een massa van de arme patiënten gelukkig te maken, aan wie Knot, onder voorspiegeling hen te zullen genezen, zonder schaamte de laatste penningen heeft afgenomen. Wij willen het geld maar onmiddellijk trachten mee te nemen.

De zakken, die daar in den hoek liggen, kunnen ons daarbij van dienst zijn.”

Charly volgde den raad van zijn vriend en weldra waren beiden bezig, om den inhoud van de brandkast in zakken te doen.

„Jammer genoeg, dat wij niet alles kunnen meenemen,” zei Charly, „wij zullen nu reeds al onze

krachten moeten aanwenden, om hetgeen wij in de zakken gedaan hebben, mede te nemen.”

„O, het is niet onmogelijk,” zei Raffles, „dat wij ons bezoek aan deze rommelkamer nog eens herhalen. Laat ons voorloopig tevreden zijn en probeeren hoe wij hier weg komen.”

„Dat zal nog niet zoo gemakkelijk gaan, Edward, want, daar Marholm weet, dat je hier bent, zal hij zeker alle pogingen aanwenden om je te arresteeren. Ik zou wel willen wedden dat hij langs het paleis van den ouden zwendelaar een troep agenten op post heeft gezet, die alle uitgangen van het huis moeten bewaken.”

„Ik meen —”

Raffles zweeg plotseling om te luisteren.

Charly spitste eveneens zijn ooren.

„Heb je niets gehoord?” vroeg Raffles. „Het kwam mij er naar voor, dat van uit de opening der gang, waardoor wij naar hier zijn gekomen, een verdacht geluid kwam.”

„Inderdaad, ook ik geloof eenige stemmen gehoord te hebben,” zei Charly.

„Drommels, dan is Marholm waarschijnlijk toch achter het geheim van de mand van den ouden zwendelaar gekomen!” fluisterde lord Lister.

„Wij moeten nu hier alles zoo maar liggen laten, want wij zullen er ons dadelijk van overtuigen, wat hier aan de hand is. Naar beneden kunnen onze vervolgers niet gemakkelijk komen, omdat de mand beneden is.”

Beiden gingen naar de plaats, waar de mand zich moest bevinden en keken verschrikt om zich heen, toen zij zagen, dat deze verdwenen was.

Zij keken overal rond en zagen thans tot hun groote verrassing, dat de mand reeds op een manshoogte boven hen in de lucht zweefde.

„Nu aangepakt!” riep Raffles terwijl hij met beide handen aan de rand van den korf ging hangen.

„Als wij niet beletten, dat de mand naar boven gaat, dan zal onmiddellijk een tweede, die boven staat, naar beneden komen en als dat gebeurt, dan zou er een lading uit die mand komen, die wij liever niet willen zien.”

Het was aan Charly gelukt, de mand beet te pakken en daar de beide vrienden al hun zakken reeds met goud gevuld hadden, wogen zij zoo zwaar, dat hun gewicht voldoende was om de mand weer naar beneden te halen.

Met een bewonderenswaardige vlugheid had Raffles een touw aan de mand geslagen en dit vastgemaakt

aan een ijzeren haak, die in de nabijheid was.

Juist was hij daarmee gereed, toen men boven een woedend geschreeuw hoorde.

De daar aanwezige agenten beproefden om het op en neergaan van den mand weer in het gereede te brengen.

„Vloekt en schreeuwt daarboven maar!” zei Raffles spottend; „het zal u toch niets baten. Als ik de mand hier beneden niet loslaat, dan kunt gij niet hier komen. Kijk toch niet zoo onnoozel om je heen, Charly, help mij liever dit tweede touw om de mand te slaan en aan de haak te bevestigen. Dubbel breekt zoo gemakkelijk niet. —

Zoo,” ging hij voort, toen Charly bezig was om de mand nog beter te bevestigen, „nu spoedig terug naar de rommelkamer, om het geld te halen.”

„Waar zullen wij er mee heen?” vroeg Charly angstig. „Ik geloof nauwelijks, dat wij hier weer weg kunnen komen.”

„Dat hoeft ook niet”, antwoordde Raffles kalm; „doe maar alles, wat ik doe; ik sta je er borg voor, dat wij heelshuids uit deze onderwereld weer naar boven zullen komen. — —”

Dadelijk toen zij in de rommelkamer gekomen waren, pakte Raffles een der beide geldzakken op, die zij wilden meenemen en nadat Charly den anderen

had opgenomen, keerden beiden weer naar de mand terug.

„Ik begrijp je niet, Edward,” zei Charly, „je bent toch zeker niet van plan, de zakken in de mand te leggen en daarmee op te stijgen?”

„Zeker wel!” antwoordde Raffles en stak een fakkel aan, dien hij in de rommelkamer gevonden had.

„Wat kan ons overkomen? De schaapskoppen daarboven zullen ons zeker niets doen.

Je zult zien dat ik gelijk heb. Stap nu in de mand, mijn jongen, en wees niet bang. Het eenige, wat wij uit voorzichtigheid doen willen, is, dat wij vooraf onze revolvers goed nazien. Het is immers mogelijk, dat wij genoodzaakt worden er gebruik van te maken; maar je weet wel, dat ik er overigens een vijand van ben, menschenbloed te vergieten.”

Charly voldeed aan het verzoek van zijn vriend.

„En wat gebeurt er met mr. Knot?” vroeg hij, toen Raffles reeds zijn zakmes opende, om het touw los te snijden, opdat de mand ongehinderd naar boven kon stijgen.

„Hem kunnen wij gerust aan het noodlot overlaten.”

Na deze woorden sneed Raffles het touw door, zoodat de mand vlug naar boven steeg.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hun neus voorbij gegaan.

Nadat Marholm en zijn makkers weer eenigszins tot verademing gekomen waren van den schrik, dien zij gekregen hadden door de schimpwoorden van Raffles, begonnen zij de vertrekken van den dokter nogmaals te doorzoeken.

Plotseling scheen Knot junior een goeden inval gekregen te hebben.

„O, domoor die ik ben! Er is hier achter immers nog een kamertje; ik heb daaraan niet gedacht, omdat het voor geen bepaald doel bestemd was en altijd leeg stond. Misschien vinden wij daar een spoor.”

Begeleid door den dokter en de drie agenten, begonnen zij de kleine ruimte door te zoeken en Marholm, die het vloerkleed oplichtte, had spoedig het geheim van den ouden Knot ontdekt.

„Er moet onder den vloer een ruimte aanwezig zijn,” zei hij, terwijl hij op zijn knieën rondkroop.

Na lang gezocht te hebben liet hij een zegevierend geluid hooren.

„Het is precies zoo als ik gedacht heb. Ziet hier mijne heeren!”

Hij liet het licht van zijn electriche lantaarn op den vloer schijnen.

„Hier bevindt zich een slot.”

Oogenblikkelijk haalde hij een instrument voor den dag en trachtte het slot daarmee te openen.

Hij had zich daarmee reeds lang te vergeefs bezig gehouden, toen op eens de vloer naar beide kanten uitweek en spoedig zagen de mannen, die slechts door een gelukkig toeval er aan ontkomen waren in de diepte te storten, zich aan den rand van een afgrond staan, die hen dreigend tegengaapte.

Allen, behalve Marholm, stonden verbluft en lieten een luiden kreet hooren.

Het was dezelfde kreet, dien Raffles en Charly Brand in de rommelkamer gehoord hadden.

„Om 's hemels wil, heeren!” fluisterde Marholm zijn ondergeschikten op boozen toon toe. „Hoe kunt ge nu zoo onvoorzichtig zijn om zulk een alarm te

maken! Hoe gemakkelijk kunnen deze gauwdieven, die wij in hechtenis moeten nemen, en die, dat is voor mij een uitgemaakte zaak, hier door deze opening ontvlucht zijn, ons gehoord hebben!”

„Zoo, meent u dat inderdaad?” vroeg Knot junior twijfelachtig. „Zoudt u voor een sprong in deze schijnbaar ondoorgrondelijke diepte, in deze onzekere duisternis, niet teruggedeeind zijn?”

Marholm gaf den jongen man geen antwoord.

Hij was reeds ijverig bezig, den bovensten rand van de diepte met zijn electriche lantaarn te verlichten.

Met de grootste spanning keken de vier heeren naar Marholm; zij waren eveneens op den vloer neergesneeld.

Eensklaps slaakte Marholm een vreugdekreet.

„Nu geloof ik het raadsel te hebben opgelost!” fluisterde hij, nauwelijks verstaanbaar. „De beide misdadigers hebben hoogstwaarschijnlijk dit eigenaardige apparaat, dat ik zoo even ontdekte, voor hun slachtoffer gebruikt. Het schijnt een vervoermiddel te zijn, waarmede mr. Knot vermoedelijk zekere fabrieken, die in den kelder opgeborgen zijn, en die hij om de een of andere reden geheim wil houden, naar zijn werkkamer laat heenbrengen. Is u van deze inrichting in het geheel niets bekend, mr. Richard?”

„Neen, sir, ik heb er nooit van gehoord, en weet ook niet, dat mijn vader er in de kelders ergens een bergplaats voor koopwaren op nahoudt.”

„Nu, het moge zijn, zoo het wil,” antwoordde Marholm, „wij zullen in elk geval probeeren, in deze mand, die u hier dicht onder de diepte opmerkt, te stappen.”

Onmiddellijk waren allen daartoe bereid.

Zij twijfelden er geen oogenblik meer aan, dat zij nu op het rechte spoor waren.

Marholm stapte het eerst in; daarna volgden de beide detectives, en ten slotte de dokter en mr. Knot junior.

Marholm had spoedig het mechaniek ontdekt, dat het vervoermiddel in beweging moest brengen.

Toen hij het juist wilde in beweging brengen, werden hij en zijn begeleiders tot hun groote verbazing gewaar, dat de mand, nadat deze nauwelijks eenige voeten naar beneden was gedaald, plotseling door een onzichtbare macht werd tegengehouden, en in de lucht bleef zweven.

„Ziet u, mijne heeren!” riep Marholm woedend, „dat hebt u nu van uw rumoer! De kerels beneden hebben ons gehoord en zijn reeds bezig ons plan te doen mislukken. Ik heb daar juist heel duidelijk menschelijke stemmen gehoord. Zij hielden de tweede mand, die, wanneer de onze afdaalde, in de hoogte moest stijgen, beneden met alle geweld vast. Nu kunnen wij zien, op welke wijze wij uit de ongelegenheid geraken!”

„Duivels!” vloekte een der detectives, „onze toestand is inderdaad zeer kritiek! Onder ons een ondoordringelijke diepte — boven ons een reddingsmiddel, waar wij geen gebruik meer van kunnen maken. Wellicht laten de schurken ons tot den jongsten dag hier boven in den donkeren afgrond hangen!”

„Nu, daar bedank ik voor, dat is een mooi vooruitzicht!” beweerde de andere kollega. „Hoor eens, beste Marholm, dat was ook de verstandigste raad, dien ge ons geven kondt, om ons blindelings in deze val te laten loopen! Geef ons nu ook weer een raad, hoe wij er uit zullen komen!”

„Ja, dat is mij voorloopig zelf ook nog niet helder,” antwoordde Marholm gramstorig. „Wanneer niet alles dadelijk naar wensch gaat, dan zet ge altijd een grooten mond op, Perkins. Bleef ons dan iets anders over, dan van deze eerste gelegenheid gebruik te maken, die zich aanbood om ons van de schurken meester te maken? Ik heb nog altijd den moed niet opgegeven, dat wij toch nog naar beneden komen!”

Hij had nauwelijks dit laatste woord uitgesproken, toen de mand zich weder in beweging zette, en wel met zulk een onheilspellende snelheid, dat den vijf passagiers, die er in zaten, hooren en zien verging.

Plotseling ontvlamde beneden hen een rookende fakkel.

Een kreet van woede en ontsteltenis ontsnapte hun lippen.

In een tweede mand zagen zij de gestalten van twee mannen, waarvan een van hen den fakkel zwaaide, en die met dezelfde snelheid naar boven stegen, waarmee zij naar beneden gingen.

„Goeden nacht, mr. Marholm!” riep hen reeds van

verre de man toe, die den fakkel droeg, terwijl hij hen zijn mooi, jong gelaat vertoonde en hen met de andere hand vriendelijk toewuifde. „Veel geluk met je reis naar beneden! Groet mr. James Knot van John Raffles! Ik heb hem een weinig adergelaten. Good night, heeren, slaapt wel en droomt van mij!”

En voordat nog Marholm en zijn makkers het een of ander konden antwoorden, was de andere mand reeds met den genialen „Grooten Onbekende” en zijn vriend aan hen voorbijgeleden.

Woedend kregen Marholm en de beide detectives hun pistolen uit den zak en schoten op de vluchtelingen.

Tegelijkertijd klonk van boven een vroolijk gelach, waardoor zij nog woedender werden, en tevens vernamen, dat de beide vervolgden ongedeed het kamertje hadden bereikt en weer vasten grond onder hun voeten hadden.

„Het is om razend te worden!” schreeuwde Marholm, toen de mand met hem en zijn makkers met een vreeselijken stoot op den bodem van den kelder terecht kwam, zoodat zij allen op onaangename wijze door elkander geschud werden. „Zoo is Raffles ons weer te slim geweest! Deze schande mogen wij niet op ons laten zitten; wij moeten in elk geval al het mogelijke beproeven, alle krachten inspannen, om deze beide schurken nog in het laatste oogenblik hun vlucht te verijdelen en hen voor den strafrechter te brengen!

Collega's, laat ons nu allen tegelijkertijd onze lampen aansteken! Wanneer mr. James Knot, hetgeen ik hoop, nog in leven is — want Raffles bezoedelt zijn handen nimmer met bloed — dan moeten wij hem zoo spoedig mogelijk vinden; hij zal misschien wel weten, hoe wij op de snelste wijze uit deze donkere doolhof kunnen komen!”

Op het volgende oogenblik straalde uit drie elektrische zaklantaarns blauwachtig licht en werd de plaats waar de mannen stonden, zoodanig verlicht, dat zij tamelijk duidelijk de voorwerpen, die zich het dichtst bij hen bevonden, konden herkennen.

Het gelukte hen dan ook, den weg te ontdekken, die naar het laboratorium van mr. Knot voerde.

Na verloop van eenige minuten, hadden zij het bereikt.

De deur stond open.

Het was er helder verlicht.

Tot hun groote verbazing zagen zij, dat zij zich in een volledig ingericht chemische werkplaats bevonden. Spoedig werd hun opmerkzaamheid uitsluitend in

beslag genomen door den op den grond geboeid liggenden mr. James Knot.

Met een kreet van ontsteltenis wierp zich mr. Knot junior op zijn vader.

„Om 's hemels wil,” riep hij in vreeselijken angst uit, „hij is dood! De onmenschen hebben hem vermoord!”

Inderdaad maakte het op het eerste oogenblik den indruk, alsof men op den bewusteloozen Knot geweld had gepleegd.

Zijn gelaat was doodsbleek; de oogen starden als gebroken met een verschrikkelijke uitdrukking in de leegte, en zijn lippen waren met wit schuim bedekt, terwijl er bloed uit den neus langs de kin op het overhemd van den ouden man vloeide.

Marholm stelde echter den jongen Knot gerust, hij had onmiddellijk opgemerkt, dat de kwakzalver slechts bewusteloos was.

Spoedig bevrijdde hij hem van de prop en sneed de touwen aan handen en voeten door. Vervolgens kreeg hij een opwekkend middel, dat hij steeds voor voorkomende gevallen bij zich had, uit den zak en goot den bewustelooze daar eenige druppels van in de keel.

Doch zijn pogingen bleven vruchteloos, het gelukte hem niet, den ouden man, die een hevige klem in den mond scheen te hebben, te doen ontwaken.

Wanhopend renden nu alle deze vijf zoo plotseling van de wereld afgescheiden mannen door het keldervertrek om op de een of andere wijze in het park te komen of een trap, die naar boven voerde, te ontdekken; doch het was alles te vergeefs, hun noodlot scheen, evenals dat van den ouden mr. Knot, voor altijd bevestigd te zijn.

Er bestond voor hen nauwelijks nog de mogelijkheid, uit hun onderaardsche gevangenis te vluchten.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een onbeschaamd visitekaartje.

Toen John Raffles en zijn getrouwe vriend Charly Brand, die, terwijl zij aan Marholm en diens makkers voorbij zweefden, zich gedurende een oogenblik in hun ware gedaanten hadden vertoond, gelukkig in de vertrekken van mr. Knot waren aangekomen, namen zij hun kostbaren buit uit de mand.

Vervolgens hielden zij een ernstige beraadslaging, hoe zij het beste met den schat en de gestolen papieren ongedeerd uit het paleis van den ouden kwakzalver konden komen.

„Ik heb een goed idee!” zei Raffles, nadat hij een poos had nagedacht. „Daar het nauwelijks is aan te nemen, dat het Marholm en de andere heeren zoo spoedig zal gelukken weer naar boven te kunnen stijgen, en James Knot niet zoo spoedig uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt, daar ik hem, zoo je weet, nog van zijn eigen sterk werkend slaapmiddel heb laten proeven, zullen we genoeg tijd hebben om weer een paar andere kerels van ons te maken.

Weet je wat, Charly? Ik denk, dat het het beste zal zijn, wanneer wij onze domino's en maskers nog eens opzoeken, om voor onschadelijke maskerade-gasten door te gaan. Zooals je hoort, is men in de zaal nog druk bezig met dansen; niemand vermoedt daar, wat hier gebeurd is, en niemand kan dit ook zoo spoedig gewaar worden.”

Zonder eerst een antwoord van Charly af te wachten, nam Raffles zijn domino onder zijne zwarte smoking weg, bond zich het zijden masker voor het gezicht en noopte daardoor Charly, zijn voorbeeld te volgen.

„Zoo mijn jongen,” sprak Raffles opnieuw, „nu zullen wij ons den gouden buit met alle gemoedelijkheid om het lijf binden. Onze domino's zijn zoo wijd, dat wij den buit met alle gemak en zonder dat het iemand in het minst zou opvallen, daaronder kunnen verbergen. De papieren en banknoten heb ik reeds in mijn zak weggeborgen; in eenige minuten zullen wij dus volkomen gereed zijn.”

Lachend ging Charly het plan uitvoeren, dat zijn geniale vriend ontworpen had.

Hoewel de zakken tot aan den rand met goudstukken gevuld waren, kon men ze toch zonder veel moeite dragen.

In alle gemoedelijkheid verlieten zij nu in hun domino's de vertrekken van mr. Knot, ten einde zich naar het voorste gedeelte van het paleis te begeven.

Zij wachtten zich er wel voor, door het park te gaan om van daar uit naar den hoofdingang van het huis te komen.

De goede manier, waarover zij beschikten om zich spoedig te kunnen oriënteren, maakten het hen gemakkelijk, dat zij spoedig door een waar doolhof van zijgangen in de balzalen terecht kwamen, waar zij met de grootste onverschilligheid binnentraden.

Het feest was nog in vollen gang, doch had reeds haar hoogtepunt bereikt; spoedig zou het démasquez plaats hebben.

Het was dus inderdaad een vermetelheid zonder weerga, dat Raffles en Charly de stoutmoedigheid hadden, zich nu nog onder het gezelschap te mengen.

Zij hadden het ook nog werkelijk niet gedaan, wanneer Raffles daarmee geen doel beoogd had.

Hij had er wel is waar met Charly nog geen woord over gesproken, doch deze wist, dat zijn vriend er een bijzondere reden voor had, toen hij nu onmiddellijk naar de buffetzaal ging, waar hij het meest kon hopen, mr. Baxter te vinden.

Het was Charly ook wel bekend, dat de inspecteur van politie zich bij dergelijke feestelijkheden het liefste ophield, waar iets goeds te eten of te drinken was. Op dit uur was de buffetzaal stampvol.

Het dansen, waaraan de heeren vol ijver hadden deelgenomen, had allen hongerig en dorstig gemaakt, en ieder was er op gesteld, voordat zij naar huis gingen en het feest geëindigd was, zich nog een weinig met spijs en drank te restaureeren.

De maskers van Raffles en Charly liepen volstrekt

niet in het oog; er waren zooveel domino's op het bal, dat er geen reden voor bestond, om te veronderstellen, dat deze beiden niet tot de genoodigde gasten behoorden.

Niet zonder moeite gelukte het den beiden avonturiers, om het buffet te bereiken.

Dat was reeds uit den aard der zaak niet gemakkelijk, daar zij er op bedacht moesten zijn, dat niemand door een toevallige aanraking met hen op het denkbeeld zou komen, dat zij onder hun zwarte domino's een paar geheimzinnige voorwerpen verborgen hadden.

Vlak voor het buffet ontmoetten zij eindelijk ook Baxter.

De edele heer was reeds niet meer zadelvast.

Hij zwetste ontzettend druk met een heer, die vlak bij hem stond en waarmede hij juist in gesprek was over het succes, dat hij reeds in zijn loopbaan als inspecteur behaald had.

Raffles ging vlak bij hen staan.

Ook hij liet zich een glas champagne inschenken en hief het op, om met zijn buurman Baxter vriendschappelijk te klinken.

Baxter kon bijna niet meer op zijn beenen staan; daarom lette hij er in het geheel niet op, toen Raffles weer zijn glas op tafel zette, zijn notitieboekje uit den zak kreeg, daaruit een visitekaartje nam, spoedig daarop eenige regels krabbelde en toen het kaartje met de handigheid van een geraffineerden zakkenroller het den inspecteur in zijn rechterhand stak.

Eerst toen mr. Baxter deze hand gebruiken wilde, om naar een heerlijke kreeftensalade te grijpen, bemerkte hij tot zijn groote verwondering, dat een visitekaartje tusschen zijn vingers stak.

Met een vreeselijk dom gezicht keek hij naar alle kanten.

Wie kon hem deze poets gebakken hebben? —

„Wat mankeert je wel, onbeschoft mensch!” snauwde hij tot een jongen, naast hem staanden heer, die met welbehagen een portie kaviaar verorberde, „ben je krankzinnig geworden, om mij dit kaartje in de hand te drukken? Ik ben toch geen domme jongen? Ik ben inspecteur van politie Baxter, van Scotland Yard, versta je mij?”

„Nu begrijp ik er niets meer van!” viel de jonge man uit en had van woede bijna Baxter den schotel met kaviaar in het gezicht gesmeten. „Welke kaart toch, ik weet van geen kaartje, ik heb op het oogenblik niet eens kaartjes bij me; waarom zou ik hier kaartjes gebruiken?”

Binnen eenige minuten had zich een heele kring

van heeren, waaronder zich ook Raffles en Charly bevonden, om de beide woedende kemphanen geschaard.

Zij drongen zich hoe langer hoe dichter naar voren om de oorzaak van den twist te leeren kennen.

Eindelijk werd het door iemand vlak voor Baxter's voet ontdekt.

„Hier is de kaart!” riep hij.

„Hier er mee!” schreeuwde Baxter. „Hier met het corpus delicti! Nu zal het blijken, wie de brutale persoon is!”

Doch nauwelijks had hij een blik op het elegante, met goud omrande kaartje geworpen, toen hij doodsbleek werd en bijna bezwijmd den het dichtst bij hem staanden persoon in de armen viel.

Haastig greep men van alle kanten naar het kaartje, dat uit zijn hand viel en in het volgende oogenblik klonk het uit vele monden door de zaal: „Raffles! Raffles! Raffles, de beroemde, de geniale, Grootte Onbekende, hij bevindt zich hier in deze zaal!”

Alle heeren schreeuwden in de grootste opgewondenheid woest door elkander.

„Raffles is op het gemaskerde bal!” riepen ook de dames in de aangrenzende zalen, en ook zij kwamen aangesneld om de kaart te zien, waarvan het opschrift reeds algemeen bekend was geworden.

Baxter had het niet kunnen verhinderen, dat, voordat hij weer tot bezinning was gekomen, een der heeren de overigen was gevolgd, en met luider stem had voorgelezen.

Het was ongelooflijk, wat men daar vernam! En toch, hier stond het zwart op wit, met de groote eigenaardige letters van den genialen Grooten Onbekende:

„John Raffles deelt u dienstwillig mede, dat het hem daar juist gelukt is, het vermogen van mr. James Knot voor een millioen in goud lichter te maken. U zult zijn zoon, de „vloot”, dokter Redmiel en twee detectives in vriendschappelijke gemeenschap in den onderaardschen kelder van dit huis, waar zich de zwendelwerkplaats van den gemeensten kwakzalver der wereld bevindt, aantreffen; wanneer u de heeren wilt redden, haast u dan, mijn beste vriend Baxter, u kunt den weg gemakkelijk vinden, wanneer u zich naar het kleine kabinet begeeft, dat naast de alcoof is, waar zich de werkkamer van mr. Knot bevindt. U en Marholm in uw verdere loopbaan veel geluk toewenshend, teeken ik mij met de grootste hoogachtin

JOHN C. RAFFLES”.

Mr. Baxter was, onmiddellijk nadat hij deze kaart gelezen had, het paleis uitgesneld, om de geheime agenten van politie, die om het huis patrouilleerden, van het voorgevallene in kennis te stellen.

Vast ervan overtuigd zijnde, dat Raffles en zijn vriend zich nog in huis en wellicht onder de gasten bevonden, snelde hij nu met zijn beambten naar het paleis terug, om in de allereerste plaats Marholm en de overige, zooals de kaart vertelde, zich in den kelder bevindende makkers uit hun neteligen toestand te bevrijden en dan met hen vereenigd naar de brutale avonturiers te zoeken.

Het gelukte hem wel, het eerste gedeelte van zijn plan uit te voeren; van Raffles en Charly Brand echter ontdekten zij, ondanks al hun pogingen en navor- schingen, noch in het paleis noch in de buurt daarvan ook niet het geringste spoor.

John Raffles, de Grootte Onbekende, en Charly

Brand hadden zich de algemeene opgewondenheid van de personen in het paleis ten nutte gemaakt en waren zonder moeite op straat gekomen, waar zij snel in een auto staptten, om daarmede naar de heerlijke villa van lord Edward Lister in Regent Park te rijden.

Eenige dagen later kon de burgerij van Londen in de verschillende couranten der hoofdstad van de bi- zonder geslaagde streek van John Raffles ellenlange berichten lezen.

En nog nimmer was de politie door de pers zoo ge- blameerd als dezen keer!

Niemand veroordeelde den Grooten Onbekende, dat hij een man, die op een bedriegelijke manier zijn mede- menschen had geplunderd, aan de kaak had gesteld en ten minste een gedeelte van het door Knot door zwendel verdiende geld aan de bedrogen patienten had teruggegeven.

Een Servische volkssage.

In een Servische volkssage wordt de stichting van Skutari of Skadar op de volgende wijze geschilderd.

Drie broeders bouwden een stad, de drie broeders Werniawtschewitsch; een van hen was koning Wukaschin, de andere de woiwade Uglieka, de derde was Goiko.

De stad, welke zij bouwden, was Skutari aan de Bojana.

Drie jaar lang werkten zij eraan met driehonderd arbeiders, zonder dat zij de fundamenten konden leggen of de muren bouwen.

Wat de arbeiders des daags hadden gebouwd, werd des nachts door de Wila weer omvergeworpen en vernield.

Toen het vierde jaar was aangebroken, riep de Wila van de bergen:

„Doe geen moeite, koning Wukaschin, verkwest je schatten niet! Je zult de muren niet kunnen bouwen, als je niet twee personen met gelijke namen, als je niet Stojan en Stoja, de zuster en den broeder, vindt. Als je deze twee in de fundamenten vastmetse't, zullen zij blijven staan en je zult de stad kunnen bouwen.”

Toen koning Wukaschin deze woorden had gehoord, riep hij zijn dienaar Dezimir, tot wien hij sprak:

„Dezimir, mijn lieve jongen, tot heden ben je mijn trouwe dienaar geweest, voortaan zul je mijn geliefd kind zijn.

Span paarden voor een wagen, neem zes vrachten goud mee en rijd tot aan het eind van de wereld. Zoek Stojan en Stoja, den broer en de zuster, ontvoer ze of koop ze voor goud; breng ze daarop naar Skutari aan de Bojana, opdat wij hen in de fundamenten kunnen vastmetselen.”

Dezimir vertrok, maar kwam terug nadat hij drie jaar had gereisd tot aan het eind van de wereld en meldde, dat zijn zoeken tevergeefs was geweest.

Koning Wukaschin riep Rad, den bouwmeester en Rad riep de driehonderd arbeiders.

De koning bouwt Skutari aan de Bojana, de koning bouwt het, de Wila werpt het om en roept van den berg:

„Luister naar mij, koning Wukaschin; doe geen moeite en verkwest je schatten niet. Je zult de fundamenten niet leggen en nog minder de muren kunnen oprichten. Maar gij zijt immers drie broeders en ieder van u heeft een trouwe gade.

De vrouw, die morgen aan de Bojana zal komen om den arbeiders het eten te brengen, moet gij tusschen de muren inmetselen, dan zullen zij blijven staan.”

De koning riep zijn beide broeders, die beiden een trouwe gade hadden en hij sprak tot hen:

„Luistert, mijn lieve broeders, naar dat, wat de Wila heeft gesproken. Wij zijn drie broeders, die alle drie een trouwe echtgenote hebben. De vrouw, die morgen zal komen om den arbeiders het eten te brengen, moeten wij in de fundamenten vastmetselen, opdat deze blijven staan.

Maar laten wij elkaar plechtig beloven, broeders, dat geen onzer zijn vrouw iets zal vertellen en dat wij de beslissing aan het toeval zullen overlaten”.

En alle drie zwoeren zij een heiligen eed, dat zij er hunne vrouwen niets van zouden vertellen.

De nacht brak aan en zij keerden terug naar hun witte paleizen, aten en dronken en begaven zich met hun vrouwen ter ruste.

Koning Wukaschin echter brak zijn woord:

„Pas op, mijn lieve vrouw, ga morgen niet naar de Bojana om den arbeiders het eten te brengen, want het zou je het leven kosten.”

Hetzelfde zei Uglieka tot zijn vrouw.

De jonge Goiko echter brak zijn woord niet en bewaarde het geheim.

Des morgens stonden de drie broeders op en begaven zich naar het bouwwerk aan de Bojana.

Het etensuur brak aan.

Het eten zou door de koningin worden gebracht;

„Ik heb hoofdpijn, maar jij bent gezond, breng jij den arbeiders dus het eten”.

Uglieka's vrouw antwoordde:

„Mevrouw de koningin, lieve schoonzuster, ook ik

ben ziek, want mijn hand doet pijn. Wend je tot onze jongste schoonzuster."

En zij richtte werkelijk tot deze hetzelfde verzoek.

„Luister eens, mevrouw de koningin", antwoordde Goiko's jonge vrouw, „ik zou u gaarne gehoorzamen, maar mijn kindje is nog niet gebaad, en mijn waschgoed nog niet schoon."

„Ga heen, lieve schoonzuster, om den arbeiders eten te brengen", sprak de koningin, „ik zal je wasch doen en onze schoonzuster zal je kindje baden."

De jonge vrouw had nu geen bezwaren meer en bracht het eten.

Toen zij aan den oever van de Bojana was gekomen, zag Goiko haar en zijn hart kromp ineen. Hij had medelijden met zijn lieve vrouw en met zijn kind in de wieg en de tranen vloeiden hem over de wangen.

Toen de jonge vrouw hem zag weenen, ging zij naar hem toe en sprak met zachte stem:

„Waarom vloeien de tranen langs je wangen, mijn lieve man?"

„Er is een ongeluk gebeurd, mijn lieve vrouw", antwoordde hij, „ik had een gouden appel en die is in de Bojana gevallen, daarom ben ik bedroefd en kan door niets getroost worden."

De jonge vrouw begreep er niets van, maar zij sprak tot haar heer en meester:

„Bid God, dat hij je gezondheid geeft, dan zal alles wel weer goed worden!"

De smart van den jongen held werd echter steeds grooter en hij wendde het hoofd af om zijn vrouw niet meer te zien.

Intusschen kwamen de beide zwagers der jonge vrouw, grepen haar blanke handen en brachten haar naar de fundamenteën om haar daar in te metselen.

Zij riepen Rad den bouwmeester, en hij riep de driehonderd arbeiders en de slanke, jonge vrouw glimlachte, want zij dacht, dat het een spel was.

De arbeiders brachten hout en steenen en metselden tot de hoogte van haar knieën en de slanke, jonge vrouw glimlachte, daar zij nog altijd hoopte, dat het slechts een spel was.

De driehonderd arbeiders brachten weer hout en steenen en metselden tot de hoogte van haar middel; steen en hout begonnen haar nu in te sluiten.

Zij zag het dreigende ongeluk en sprak met een diepen zucht, die klonk als het sissen van een slang, tot haar zwagers:

„Als gij aan God gelooft, laat mij, jonge vrouw, dan niet in den muur opsluiten."

Zoo smeekte zij, maar het hielp haar niet, want haar zwagers keken niet eens naar haar.

Toen smeekte zij haar echtgenoot:

„Sta niet toe, mijn goede man, dat zij mij laten omkomen. Ik ben nog zoo jong!

Ga naar mijn oude moeder; zij is zeer rijk, en je zult een manlijke of vrouwelijke slaaf kunnen koop om in den muur te laten metselen."

Zoo smeekte zij, maar het hielp haar niet.

En toen zij begreep, dat haar smeeken en vlieën tevergeefs was, wendde zij zich tot Rad, den bouwmeester, en sprak:

„Mijn broeder, bouwmeester Rad, ik bid u, laat een opening voor mijn borst, en laat men mijn kleinen Iowa hier brengen, opdat ik hem kan voeden!"

Rad voldeed aan haar verzoek.

Nogmaals wendde de ongelukkige zich tot den bouwmeester en sprak:

„Mijn broeder, bouwmeester Rad, laat een opening voor mijn oogen, opdat ik tot aan mijn witte woning kan zien, als men mij Iowa zal brengen en als men hem weer naar huis zal brengen."

Rad voldeed weer aan haar verzoek en liet een opening voor haar oogen, opdat zij tot aan haar witte woning kon zien.

En zoo metselde men haar in, men bracht het kind en een weeklang zoogde zij het.

Aan het eind der week verstomde haar stem, maar het kind vond steeds voedsel en zij zoogde het een heel jaar.

En zooals het toen was, is het nog heden. Daar vloeit immer voedsel, als door een wonder, en een uitkomst voor de moeder, die geen voedsel heeft voor haar kind.

Nooit is het iemand gelukt ons fabrikaat nabij te komen,
veel minder te verbeteren.

DE OUDE VOS.

Er moest iets bijzonders gaande zijn, want voor niets had zijn Barbara hem niet een flesch van den ouden Bourgogne bij zijn ontbijt gegeven.

Burgemeester Breitenbach wist alleen nog maar niet, van welke zijde de aanval zou plaats hebben en of die gericht zou zijn op zijn beurs, dan wel op iets anders.

En die onzekerheid gaf hem een onbehagelijk gevoel.

Hij stopte zijn neuswarmertje, nam zijn geweer uit de kast, zette zijn klein, groen vilthoedje op en riep in het Fransch goeden dag.

Door den tuin verliet hij het huis, zoodat Barbara hem niet opmerkte.

Het was een frissche, zonnige Decembervormorgen.

Op de onderste takjes en twijgen lag nog een dikke laag rijp, terwijl boven in boomen en struiken de zon reeds al het witte had doen verdwijnen.

De burgemeester sloeg den weg in naar de boschweide; een bepaald doel had hij niet, maar hij had eruit gewild, omdat hij thuis het gevoel niet van zich af had kunnen zetten, dat er een plan tegen hem werd gesmeed.

Weer moest hij aan de flesch Bourgogne denken.

Zoo heel gemakkelijk haalde Barbartje niet een van die dikbuikige flesschen te voorschijn en nu... terwijl hij er met geen enkel woord om gevraagd had?

Maar als zij werkelijk een aanval wilde doen op zijn beurs, dan had zij toch zulk zwaar geschut niet noodig, daarvoor kende zij haar vader immers te goed.

Een gierigaard was hij zijn leven lang niet geweest, vooral niet, als het zijn Barbartje betrof!

Er moest wat anders achter schuilen!

Maar wat?

De burgemeester was de beek genaderd, die door de boschweide kronkelde.

Zooals hij dat altijd deed, nam hij ook nu zijn geweer van den schouder en maakte het gereed om te schieten — hier waren eenden.

Nauwelijks had hij de patronen erin gedaan, of hij zag voor zich tusschen de gele riethalmen iets roods bewegen.

Een onderzoekende blik, het geweer tegen de wang, de vinger gekromd — en het eerste schot weerklonk dreunend in de stilte van den wintermorgen.

Burgemeester Breitenbach stond bekend als een uitstekend schutter.

Ook nu was hij zeker van zijn zaak, was hij ervan overtuigd, dat hij het roode ding daarginds niet gemist had.

Het was een oude vos, dien de burgemeester had neergeschoten. De roodrok bewoog zich niet meer, toen de gelukkige schutter naderbij kwam.

De burgemeester tilde hem op en legde het beest aan den voet van een iep neer.

Op den terugweg wilde hij den onverwachten jachtbuit mee naar huis nemen.

Een kwartier was er ongeveer verlopen na dit intermezzo.

De burgemeester had de weide verlaten en een smalen weg ingeslagen, die naar een hoogte leidde, tusschen braamstruiken en laag eikenhout.

Plotseling hield hij zijn schreden in; ginds op den straatweg, die van Kerkroda kwam, zag hij een rijtuig in groote vaart zijn woning naderen.

Hij hield zijn hand boven de oogen, want de zon scheen hem in het gelaat.

Daarop bromde hij hoofdschuddend;

„Dat zijn de schimmels van Kerkroda! En als ik mij niet heel erg vergis, ment de jonge Leiningen zelf!”

Onwillekeurig ging hij een paar stappen vooruit om zich achter een grooten heester te verbergen.

Van dit plekje volgde hij het lichte jachtwagentje met zijn oogen.

„Een paar prachtige paarden!” vervolgde hij tot zichzelf.

„Maar hij, die op den bok zit, is een echte wind-buil!”

En plotseling was het hem of hem de schellen van de oogen vielen.

„Drommels — zou Barbertje geweten hebben, dat de jonge Leiningen....”

Maar hij schudde ongeloovig het hoofd.

Neen, daarvoor kende hij het meisje te goed, voor dien vent had zijn Barbara geen oogen!

Toch was het goed dat hij niet thuis was. En zoo gauw wilde hij ook niet terugkeeren — juist nu niet!

Het rijtuig was allang niet meer zichtbaar en nog steeds stond de burgemeester achter den heester. Niet zien van den jongen man daar op den bok van het rijtuigje had zijn gedachten een andere wending gegeven.

Hij wist, dat de jonge Leiningen een goed oogje had op zijn Barbertje, maar voor hem was zijn kind toch te goed, zijn kind — en zijn geld.

Want het stond er slecht voor met Kerkroda, dat floten de musschen van de daken.

En nu de jonge Leiningen als huzarenofficier zoo'n voornaam heer was geworden, viel er ook nauwelijks op te rekenen, dat het landgoed er ooit weer bovenop zou komen.

Daarvoor was een flink karakter noodig, een kranig landeigenaar en vooral een zuinig mensch, zooals — nu, zooals bijvoorbeeld Bruckhausen, zijn rentmeester!

Ja, ja — dat was een kerel!

Voor hem moest men den hoed afnemen! Die schudde alle landeigenaren uit den omtrek, jong en oud, uit zijn mouw!

Die had iets geleerd! Die verstond zijn zaakjes! Die kende zijn vak!

Een kranige kerel was hij, een man van eer, van top tot teen!

Dat zou een man naar zijn hart zijn geweest voor — voor.....

De burgemeester legde de hand op zijn mond.

„Breitenbach, Breitenbach, wat heb je toch voor

domme gedachten! Schaam je, ouwe kerel, je koppelt waarempel je eigen kind!”

Met een verlegen lach keerde hij zich om, om verder te gaan.

Maar de gedachte aan zijn renfmeester, aan Otto Bruckhausen, kon hij maar niet van zich afzetten. —

Bij een bocht van den weg zag de burgemeester plotseling een kleinen, ongeveer twaalfjarigen jongen voor zich staan.

Het was Oscar von Leiningen, de jongste broer van den landeigenaar, een nakomertje.

„Goeden morgen, mijnheer de burgemeester!” groette de bengel, beleefd zijn pet afnemend.

„Zoo, Oscar, waar ga je naar toe?”

„Naar u, mijnheer de burgemeester; hebt u den vos?” De burgemeester keek den knaap verbaasd aan.

„Welken vos?”

„Mijn broer zei, dat hij naar u toe wilde rijden en eens zien, of hij den ouden vos uit zijn hol kon verjagen!”

„Zoo — heeft je broer dat gezegd?” vroeg de burgemeester vroolijk.

„Ja! en toen ik hem vroeg, of hij mij niet mee wou nemen, zei hij, dat hij zoo'n dommen jongen daarbij niet gebruiken kon. En ik zou toch zoo graag een vossenjacht hebben meegemaakt. Daarom ben ik hem nageloopt, maar niet langs den straatweg.... door de velden.

Ik dacht, als ik er maar eerst ben — mijnheer de burgemeester zal mij wel niet wegjagen!”

„Dat heb je heel goed gedacht, mijn jongen, weggejaagd had ik je niet. Maar je bent te laat gekomen — den ouden vos heb ik al geschoten!”

„Ach, hoe jammer!”

Groote teleurstelling klonk uit de woorden van den knaap.

„Nu, je zult den weg toch niet tevergeefs hebben afgelegd”, troostte de burgemeester hem, „den vos mag jij hebben! Ga maar mee!”

En samen liepen zij terug naar den iep, aan welker voet de burgemeester den zooveen geschoten vos had neergelegd.

„Hier, mijn jongen, daar ligt hij. Neem hem maar en breng hem naar huis — je kunt hem laten opzetten, het is een prachtig beest.

„Zeg maar tegen je broer, dat ik den ouden vos zelf uit zijn nest heb opgejaagd.

„Ziezoo en maak nu, dat je naar huis komt!”

Dat liet de jongen zich geen tweemaal zeggen.

Innig gelukkig nam hij den langstaart op den schouder en droeg hem naar huis.

Ook de burgemeester begaf zich huiswaarts. Hij ging echter niet naar binnen, voordat hij de schimmels van Von Leiningen weer op den straatweg zag — nu op weg naar Kerkroda. — — —

„Zoo, Barbertje, heb je visite gehad?”

„Ja, vader, mijnheer Von Leiningen is er geweest.”

„En wat wilde hij?”

Schalks keek zij hem aan met haar heldere, blauwe ogen.

„Hij wou u — tot schoonvader hebben!”

„Zoo — en jij?”

„Ik heb hem natuurlijk een blauwtje laten loopen!”

„Natuurlijk? Waarom is dat natuurlijk?”

„Wel, in de eerste plaats, omdat ik in het geheel niet van hem houd.....”

„En verder?”

„Omdat....., omdat..... ach, vader!”

En voordat de burgemeester wist, wat er gebeurde, viel zijn Barbertje hem om den hals en snikte en lachte en kuste hem op den mond.

„Ach, vadertje, ik houd immers zooveel van u!”

„Ja, kind, maar wat wil je — met mij kan je toch niet trouwen!”

Nu lachte zij vroolijk.

„Neen, vader, met u niet, maar u houdt immers ook van uw Barbertje?”

„Ja, zeker houd ik van je!”

„En u wenscht, dat ik gelukkig, heel gelukkig zal worden?”

Lachende maakte hij zich los uit haar omhelzing.

„Kom nu gindelijk eens uit den hoek! Voor den dag er mee — wie is de gelukkige?”

Zij trok hem mee naar het venster en wees naar buiten, waar Otto Bruckhausen, de rentmeester, stond.

Met diepen blik keek de vader zijn kind aan.

„Heb je hem lief, onzen rentmeester?”

Zij knikte en blikte op, met stralende oogen.

De oude heer opende het venster om zijn rentmeester te roepen, maar het jonge meisje was hem voor.

„Otto! Otto!” riep zij, terwijl zij den geliefde met den vinger wenkte.

En Otto Bruckhausen bewees opnieuw, dat hij een flinke kerel was, want in het volgende oogenblik reeds stond hij voor den burgemeester en hield Barbertje vast in zijn armen gesloten.

Maar ook Barbara was een flink meisje, want nauwelijks had de burgemeester gezegd:

„En nu moeten wij eens klinken op het geluk van het jonge paar”, — of daar stonden reeds de glazen op tafel, gevuld met ouden Bourgogne.

De burgemeester sprak met een veelbeteekenend knikje:

„Dus daarom was je vandaag zoo royaal?”

Barbertje knikte lachend.

„Ik dacht wel, dat daar iets achter stak! Nu, kinderen, gezondheid — op een gelukkige toekomst!”

Daarop schonk hij nog eens in, hief zijn glas op en sprak:

„En nu op mijn welzijn — de oude vos zal leven!”

Verbaasd keken de jongelieden hem aan.

En nu vertelde de burgemeester zijn wedervaren met den ouden vos en den kleinen Oscar.

Dolgraag hadden zij willen weten, hoe de eigenaard van Kerkroda de boodschap van zijn broertje in ontvangst had genomen, maar dat heeft niemand ooit verteld.

In de kamer van den jeugdigen Leiningen echter — dat hebben zij wel vernomen — prijkt: de opgezette oude vos!

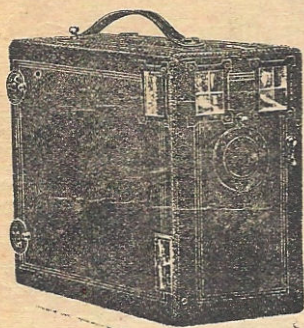
De volgende aflevering (No. 78) bevat:

„**Slavinnenhandel.**”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Gelre=Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden. Formaat $4\frac{1}{2} \times 6$ $6\frac{1}{2} \times 9$ 9×12 cm.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotograferen, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDESCHEKADE 88

W.F.Robbers, Leliegracht 18

Telefoon 3034

Spreekmachines

voor PLATEN en ROLLEN van alle voorname fabrieken.

Steeds 22000 platen en rollen en 200 machines in voorraad. Vrije gehoorzaal. Het adres voor de echte Gramophone-platen met de „FOX-HOND” en de echte Edison machines en rollen. Eigen reparatie-inrichting. Zondags geopend. Solide personen op termijnbetaling. **HANDELAARS RUIME PROVISIE.**

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTIERD. SCHOUWBURGLOTT m. kans op f 75.000, f 50.000 enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR" (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRISCHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
Cadeaux WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE OF W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grootte, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grootte boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grootte uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietje's verloving. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr. b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller. Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee groote staalgravures: „Huiselijk leed" en „Na den storm", ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide" en „Ploegen". Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der bannelingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek. 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsie, volledige editie, bewerkt door Keller. Geill. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunstdrukpapier, 468 blz. In artistiekein prachtband f 1.80.

20. GEZELSHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 29 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De handel in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX" zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

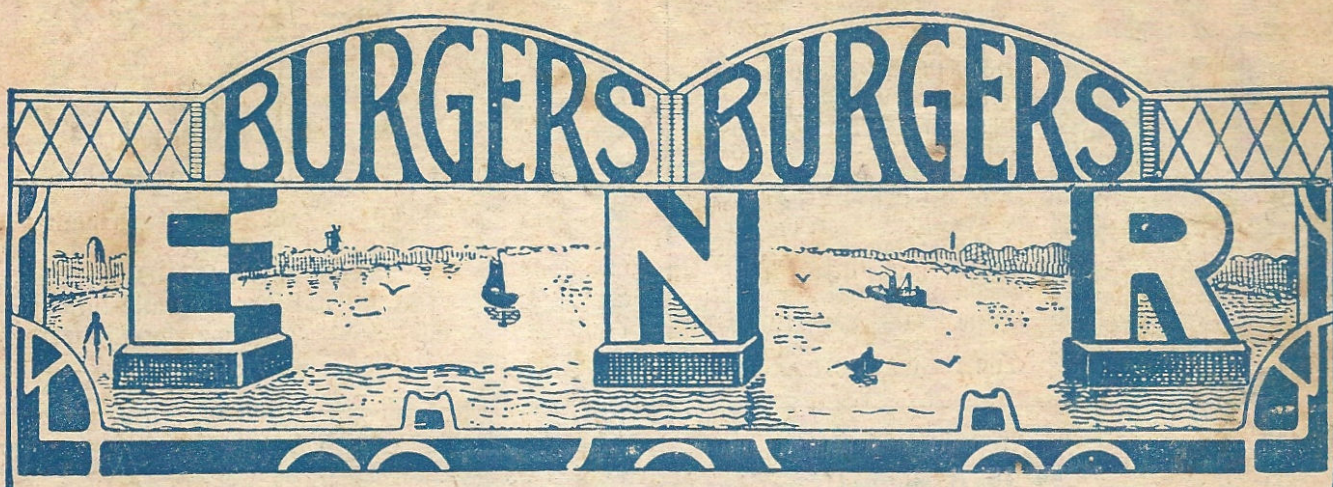
Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
 Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Geen reclame die zoo pakt als

SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.

Rijwiel

— solide is. —